

עיריית רמת השרון

פרטיכל

ישיבת מועצה מן המניין, מס' 29

מיום חמישי, א' באלול תשע"ו, 4.9.2016

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -
www.bonuspro.net

פרטיכל מס' 29 משיבת המועצה מן המניין, אשר התקיימה

ביום חמישי, א' באלול תשע"ו, 4.9.2016

משתתפים:

- ראש העירייה	עו"ד אבי גרובר
- חבר מועצה	מר עידן למדן
- חבר מועצה	מר יעקב קורצקי
- חברת מועצה	גב' דברת וייזר
- חברת מועצה	גב' רות גרונסקי
- חבר מועצה	מר שמואל גריידי
- חבר מועצה	מר גיא קלנר
- חבר מועצה	מר עידו כחלון
- חברת מועצה	גב' שירה אבין
- חבר מועצה	מר טל עזגד
- חבר מועצה	מר רפאל בראל
- חברת מועצה	ד"ר איריס קלקא
- חבר מועצה	מר אהרון אלמוג אסולין

חסרים:

- חברת מועצה	גב' נורית אבנר
- חבר מועצה	פרופ' מרק מימוני

נוכחים:

- מנכ"לית העירייה	שירלי פאר יגרמן
- יועץ משפטי	עו"ד מיכה בלום
- גזבר העירייה	מר גידי טביב
- מנהל אגף החינוך	אורי ארבל גנץ
- יו"ר ההנהגה היישובית של ההורים ברמת השרון	אייל באום

על סדר היום:

1. אישור פרוטוקול ישיבת מליאת מן המניין מספר 28 מיום 7.8.16.
2. דבר מנהל אגף החינוך, ד"ר אורי ארבל גנץ.
3. מצגת שיפוצי קיץ, גב' שירלי פאר יגרמן, מנכ"לית העירייה.
4. דבר ראש העיר, מר אבי גרובר.
5. אישור הרשאות וזכויות חתימה למנהלות גני ילדים.
6. אישור העסקת גב' סמדר ברדה לתפקיד מנהלת לשכת סגן ראש העירייה, כמחליפה של חנה שושני בזמן חופשת לידה.
7. שונות.

מר אבי גרובר: ערב טוב לכולם. האקוסטיקה פה לא משהו, אנחנו רצינו להבטיח שלהרבה אנשים תהיה אפשרות לבוא ולראות. מאז שהתחלתי את הכהונה שלי כראש העיר, אנחנו עושים הרבה מאוד פעולות כדי להנגיש את ישיבות המועצה וכמה שיותר לחשוף את מה שקורה ברמת השרון לציבור. חלק מזה שאנחנו באמת מזמינים את הציבור הרחב לבוא לישיבות, ואני שמח לראות פה הרבה אנשים.

תראו, זו ישיבה חגיגית. ואני מודה שאני קצת נרגש. כי אני את הדרך שלי פה ברמת השרון, בעשייה ברמת השרון התחלתי כחבר בוועד הורים של היול"א. אחד הדברים הראשונים שעשיתי היה להיות חבר בוועד הורים של היול"א, וככה נכנסתי לפעילות ברמת השרון. וכשהילדים שלי רק נולדו. וכל מה שקורה במערכת החינוך, אני חושב שאם יש שני דברים מרכזיים שעושה העירייה, שני המנועים העיקריים של הפעילות שלה, אחד זה נושא התכנון והבנייה. אבל מבחינתי יותר חשוב זה הנושא של החינוך. המתנה הכי גדולה, הכלי הכי גדול שאנחנו יכולים לתת לילדים שלנו, לדור העתיד שלנו זה חינוך טוב ואיכותי. והיום אנחנו מקיימים את הישיבה הזאת, בפתחת שנת הלימודים, כדי לבוא קצת ולהציג מה שקורה בתחום החינוך ברמת השרון. לסקור את מה שעשינו במהלך הקיץ ועד כאן, ולהסתכל קדימה, כי יש לנו הרבה מה לעשות קדימה.

אני חושב שיש לנו הרבה מה להתפעל במערכת החינוך ברמת השרון. אני חושב שכל מי שראה טלוויזיה שבוע שעבר, שלקחו את רמת השרון כדוגמה ל... ואיך החינוך יכול להיות ואיך הוא צריך להיות בתור איזושהי דוגמה, אז אני לא התביישתי. אני לא חושב שיש לנו מה להסתיר. מערכת החינוך לא התחילה בפברואר 2016, ואני חושב שפה גם מגיעות מילים טובות למי שהובילו את העשייה ברמת השרון, עד שאני נבחרתי.

אני חושב שירשתי מערכת חינוך איכותית מאוד וטובה מאוד. אבל אני יודע

שהמערכת הזאת, כשמסתכלים קדימה, ונראו את המספרים ואת הדברים, אז אתם תראו שיש לנו עוד המון עבודה קדימה.

1. אישור פרוטוקול ישיבת מליאת מן המניין מספר 28 מיום 7.8.16.

מר אבי גרובר: אנחנו נעשה דבר טכני של אישור פרוטוקול. שזה משהו שקורה בישיבות מועצה. ואחרי זה אורי, ראש אגף החינוך, אתה תציג חלק מהנתונים. שירלי פאר, מנכ"לית העירייה, תציג מה עשינו במהלך הקיץ ואחר כך אני קצת אדבר יותר קדימה על מערכת החינוך. אני יודע שחלק מהאנשים שנמצאים פה מאוד מודאגים מחלק מהתוכניות שיש לנו בנושא החינוך. אנחנו לא נדבר פה היום על תכנון ובנייה. יש לזה פורומים אחרים, וכמו שהבטחתי, הישיבה הזאת תתקיים בעוד כמה חודשים, אחרי שהתוכניות יהיו מוכנות.

אני אציג את המפה קדימה. לגבי החינוך ברמת השרון אני כן רוצה להגיד במילה. עברנו קיץ מאוד משמעותי וחשוב, לדעתי, למערכת החינוך ברמת השרון. השקענו 20 מיליון שקל בשיפוצי קיץ. משהו שלא היה בהיקף כזה. ומגיעות פה מילים טובות להרבה מאוד אנשים בתוך המערכת, שעבדו מאוד קשה הקיץ הזה, כדי שב-9.1 מערכת החינוך ברמת השרון תעשה איזושהי קפיצה קדימה. אני חושב שעשינו את זה.

דבר שאותי הכי מרגש, באמת, כל פעם שאני מדבר על זה קצת אין לי אוויר. אנחנו פתחנו השנה גן משולב וגן תקשורת ברמת השרון. אני חושב שכל מי שקצת יודע מה זה אומר ומבין מה זה אומר, מבין שרמת השרון עשתה זינוק מאוד גדול השנה. אנחנו פתחנו את הלב ופתחנו את רמת השרון לקהילת בעלי הצרכים המיוחדים.

אני חושב שכשאתה בא בגן הילדים הכי בהתחלה, ואתה נותן את הפיתרונות

פה בתוך הבית, וגן משולב, מי שלא יודע, זה גן שמשלב ילדים עם עיכוב התפתחותי יחד עם ילדים so called רגילים, והילדים האלה נמצאים ביחד באותה מסגרת, יודע מה זה אומר שאנחנו פה מחנכים דור חדש, דור מכיל, דור מקבל, דור שעוטף את הילדים שצריכים את העזרה המיוחדת, ואנחנו עשינו את כל הדברים האלה פה בתוך רמת השרון. זה היה יעד שאני שמתי לי שנבחרתי, ואני שמח שאני יכול לעשות וי ליד הדבר הזה. אני יכול לעשות וי שאנחנו כאן בתוך רמת השרון יודעים לתת מענה לבעלי הצרכים המיוחדים. אני חושב שזאת אמירה של עיר, ואני חושב שכשמליאת מועצה ידעה לבוא ולשים את התקציבים וידעה לכוון מהבחינה הזאת, לשים את זה בראש סדר העדיפויות, יש פה מסר מאוד ברור, מאוד חשוב לציבור הרמת שרוני. אנחנו אמורים לאשר את פרוטוקול ישיבת המליאה מן המניין מס' 28, מיום 7.8.2016. לא הובאו שום הערות לפרוטוקול, אז הפרוטוקול מאושר.

החלטה מס' 190: הוחלט פה אחד על אישור פרוטוקול ישיבת מליאת מן המניין מספר 28 מיום 7.8.16.

2. דבר מנהל אגף החינוך, ד"ר אורי ארבל גנץ.

מר אבי גרובר: אורי, בבקשה. הבמה שלך.

ד"ר אורי ארבל גנץ: ערב טוב. אני קודם כל רוצה לברך את כל מי שהגיע, הקהל הרחב מתושבי העיר. לי זו הזדמנות מצוינת להציג קצת על חינוך, על ליבת החינוך בעיר רמת השרון. נמצאות איתנו כאן מנהלות ומנהלי בתי הספר. 12 בתי ספר בעיר. יושבות איתנו כאן צוות אגף החינוך כולו. אני רואה חלק מיושבי ראש ויושבות ראש ועדי ההורים של בתי הספר. וכולנו

ביחד משתפים פעולה, שותפים, עובדים למען הדבר הזה שקוראים לו מערכת החינוך ברמת השרון.

לפני שנה פחות יומיים, זה היה 6.9, הצגתי את מערכת החינוך למועצת העיר. היתה פעם ראשונה שאני עמדתי במעמד הזה. במצגת הנתונים היו מאוד מפורטים. חשבתי שזו דרך נכונה להתחיל את התפקיד. היום אתם תראו באופן הרבה יותר מצומצם, כי בחרנו להציג, באמת, פדגוגיה, מה נעשה כאן מבחינת חינוך, לפחות בחלק שלי. כמו שתראו תיכף, לא מעט דברים נעשים. אני מתנצל שזה ב-PDF, שכחנו את ה-Power Point, אבל משהו פה בסנכרון עם המחשבים, אז לא היו באגים של פונטים מתחלפים. אנחנו נשרוד את זה.

אני רוצה להתחיל דווקא מהמקום הזה, של חינוך ברמת השרון, של מי האחריות? מסיבה פשוטה. בשנה ומשהו האחרונה, צוות אגף החינוך מקבל לא מעט פניות מהציבור הרחב ברמת השרון. הרבה מאוד פעמים אנחנו נתקלים בשאלות שמבטאות עבורנו את חוסר ההבנה או חוסר הידיעה של הציבור מי אחראי על מה.

מערכת החינוך במדינת ישראל היא מאוד מורכבת. חשוב היה לי לנצל את הבמה הזאת, גם כדי להתחיל מכאן ולומר שרוב רובו של החינוך במדינת ישראל לא נקבע על ידי הרשות המקומית. לא רק שהוא לא נקבע על ידי הרשות המקומית, הרשות המקומיות חסרות יכולת חוקית להשפיע. ככל שאנחנו מדברים על תכני לימוד, על מקצועות לימוד, על חלוקה וכן הלאה, המנדט הוא לא של הרשות המקומית.

מי שאחראי זה משרד החינוך. לאגף החינוך בתוך העירייה יש סמכויות משלימות, כמובן, אבל חשוב שתזכרו שחלק ניכר מהסמכויות בתוך מערכת החינוך הן לא בידי ראש העירייה, לא מנכ"לית העירייה, לא בידי מנהל אגף, אלא בידי מדינת ישראל.

אם התחלתי מזה, מה שאתם רואים כאן, משרד החינוך הוא זה שקובע את תוכניות העבודה לכל מערכת החינוך במדינת ישראל, מגני הילדים ועד סיום התיכון. מטרות שמהם מפרקים ליעדים והיעדים מפורקים לממדים ואופרציות. וכל רשות עובדת לפי תוכנית העבודה. שלוש מטרות עיקריות יש למשרד החינוך: קידום הלמידה המשמעותית, שתקדם כמובן הישגים, חיזוק החינוך למצוינות ערכית ואזרחית, וחיזוק מעמדו של החינוך הציבורי לתת מענה מיטבי לכל האוכלוסיות. גם זה, פשוט תזכרו שכל מה שאנחנו עושים חייב לעמוד במסגרת הזאת.

היעדים המרכזיים שאגף החינוך, יחד עם צוות הפיקוח ממשרד החינוך, הוביל בשנה האחרונה דרך בתי הספר וגני הילדים, חיזוק המיומנות המקצועיות של בעלי התפקידים ומוסדות החינוך לקדם את הלמידה המשמעותית. כמו שכולכם יודעים, הלמידה המשמעותית אחד הדברים המרכזיים שעשה שר החינוך הקודם, הניח לפתחו של המשרד להפסיק ללמד רק באופן פרונטאלי, אלא גם באופנים אחרים. והמשרד מזה השנה השלישית מקדם את היעד הזה, ואנחנו ברשות, במוסדות השונים, השקענו לא מעט בשנה האחרונה בהיבטים הללו.

ראש העירייה דיבר ופתח בנושא של צרכים מיוחדים, קידום תפיסות ההכלה של אוכלוסיות שונות בקרב התלמידים. אם יש היום אתגר שמערכת החינוך, לא רק בארץ, אלא בכלל בעולם המערבי, מתמודדת איתו, זה איזשהו איזון בין מצד אחד צרכים לאומיים ויעדי מקרו, ומצד שני היכולת לתת מענה דיפרנציאלי הולך וגדל לאוכלוסיות שונות מקרב האוכלוסייה. זה לא רק צרכים מיוחדים, דרך אגב. זה אוכלוסיות של עולים חדשים, של מהגרים. וכמו שאתם יודעים, החברה הישראלית עשירה באלה וגם באלה.

סוגית הניהול העצמי שמשרד החינוך מוביל מזה חמש שנים. רמת השרון נכנסה לפני כשנתיים לצעדים באופן מצומצם ואנחנו מתרחבים מאז. ניהול

עצמי אומר שמירב הסמכויות האופרטיביות, הן תקציביות, הן פדגוגיות, הן מנהליות, מועברות ומוחזקות בידי מנהלות בתי הספר. זה תהליך דרמטי. מי שזוכר את מערכת החינוך לפני 20 שנה, הדברים נוהלו מלמעלה. והמשרד הוביל תהליך שהוא מאוד לא פשוט. זה אומר שינוי בתפיסה, שינוי פרדיגמה של הצוותים בתוך בתי הספר. שינוי פרדיגמה של הקהילה, שינוי פרדיגמה שלנו, הפיקוח מהאגף שעובדים עם המוסדות. והשנה אנחנו עושים עוד כמה צעדים להעמקת הניהול העצמי בבתי הספר.

עד נוסף הוא גיבוש התפיסה הפדגוגית הכוללת של הלמידה המשמעותית. למידה משמעותית זה שם מאוד גדול לכמעט אינסוף אפשרויות. חשוב היה לנו לעסוק, אנחנו רק בתחילתו של המהלך. אנחנו נעצים אותו השנה, שהעיר תגבש איזושהי תפיסה מהי למידה משמעותית, מה נכון לעיר. כל עיר, כל רשות עם האוריינטציה שלה, עם המאפיינים שלה וגם זה מאוד חשוב. בתי הספר היסודיים, אחר כך התלמידים נפגשים בחטיבות. לכן זה מאוד חשוב שתהיה שפה משותפת ותפיסה משותפת. כמובן, כל הנושא של תפקודי לומד ולומדת במאה ה-21. הכוונה באמת הטמעה של טכנולוגיות ותהליכי הוראה ולמידה. גם כאן התחלנו בתהליך, יש עוד הרבה מה לעשות.

קידום שיתופי הפעולה בין הורים ובין מערכת החינוך. אני ארחיב בהמשך מה אנחנו עושים. והעמקת ההטמעה של תכנים ערכיים בכל שדרת החיים של מוסדות החינוך. הכוונה היא שכשבת הספר עוסק בערך מסוים, הפעילות הערכית לא תהיה נפרדת מהפעילות הלימודים. גם כשלומדים ספרות, אפשר לעסוק בערכים, וגם במתמטיקה וגם בהיסטוריה, ובכל יתר המקצועות.

התהליכים העיקריים שקידמנו. הבנו בתחילת שנה שעברה שאנחנו בבעיה בתהליכי הרישום לגני הילדים. יש פערים אדירים בין אומדנים שראינו בתחילת השנה לבין מה שקורה אחר כך בפועל בתקופת הרישום. הדבר הזה הביא להרבה מאוד בעיות ביכולת שלנו לשבץ ילדים. ולכן אנחנו הובלנו

תהליך מאוד משמעותי לתפיסת הרישום.

היו לא מעט חששות בקרב הורים. נשאלנו, עשינו הרבה חשיפה ובסופו של תהליך אני יכולה להגיד שהוא באמת הושלם בהצלחה רבה. היכולת שלנו למקד ולעשות את החיתוכים הנדרשים בקריטריונים השונים, כדי באמת לתת תמונת שיבוץ מיטבית לעיר, אנחנו בפער גדול ממה שיכולנו לעשות שנה קודמת.

גם מספר הערעורים שהוגשו פחת באופן משמעותי מאשר היה שנה קודם. והיכולת שלנו לתת מענה לערעורים גדלה והלכה. למעלה מ-80% מהערעורים שהוגשו התקבלו. היום דווח על ידי מנהלת מחוז תל אביב שהרשות מבין 15 הרשויות במחוז תל אביב שבה הוגשו הכי פחות ערעורים למחוז היתה רמת השרון. אני חושב שזו הצלחה לכולנו.

השנה מפקחת גני הילדים עברה לתפיסת קיבול והובלה שונה של גני הילדים. 70 גנים פועלים בעיר. להבדיל ממנהלת בית ספר שיש לה את צוות הניהול שלה וצוותי חינוך, מנהלת גן ברוב רובו של הזמן נמצאת לבד, עם עוד סייעת או שתיים. וצוות מאוד מאוד מצומצם. ומשרד החינוך מקדם את מעבר לאשכולות גנים, ובעיר במהלך השנה האחרונה פעלו שבע מובילות גנים. שבע מתוך הגנות בעצם קיבלו אחריות נוספת, כל אחת להוביל מספר גנים. הם עשו מספר הדרכות במהלך השנה. שותפו בצוות עיר, שזה צוות קבלת ההחלטות הבכיר בעיר בענייני חינוך. וגם כאן, היכולת שלהן ליצור את הרצפים ואת הסנכרון בתוך המערכת, היכולת הזאת גדלה והלכה.

אחד הדברים שאנחנו מאוד גאים, זה המעבר בחטיבות הביניים לכיתות ייחודיות למסלולי העשרה. אני לא ארחיב על זה הרבה, כי אני רואה כאן הרבה פרצופים, פנים ושמות שכבר נפגשנו במהלך השנה. יושבי הראש של הוועדים היו שותפים לתהליך.

בכל אחת מהחטיבות פעלו שתי כיתות ייחודיות, שהיו נפלאות וטובות, אבל הדבר הזה לא נתן מענה והיצע רחב לכל התלמידים בעיר. והשנה, בהשקעה של עיריית רמת השרון, זה לא מהלך שהמשרד מוביל, זו העירייה מובילה, עם תקציב גדול מאוד, כל אחת מכיתות זו וחטיבות הביניים בשתי חטיבות הביניים מאופיינת באיזושהו מסלול העשרה. אם יישאר זמן, אתם תראו גם בהמשך את השמות של המסלולים.

השקענו הרבה השנה ברצפים בין הגנים לבין היסודיים, בין היסודיים לחטיבות ובין החטיבות לתיכונים. בדרך כלל המעבר משכבת גיל אחת לשכבה אחרת זה איזושהי נקודת חולשה במערכת. היכולת לתאם, היכולת להעביר מידע שנמצא בבית הספר היסודי, לדוגמה, לחטיבת הביניים, לטובתו של הילד, היכולת הזאת היא מצד אחד ... מצד שני ההכרח ברור.

אנחנו עשינו השנה תהליך של ועדות הכוון, ועדות יזומות שלנו לאתר תלמידים כבר בתחילת כיתה ו'. אפילו באמצע כיתה ה'. לאתר תלמידים שאנחנו מזהים שהמערכת של מנהלות בתי הספר והמורות המקצועיות מזהות ירידה, מזהות איזושהן נקודות שצריך להתייחס אליהן, כדי שזוות בין מקצועי רחב, המפקחות, מנהלות המחלקות הפדגוגיות באגף, כמובן הצוותים בבתי הספר, גורמים טיפוליים ככל שצריך, כל אלה מתכנסים לדון ילד ילד, בסוגיות הרלוונטיות אליו, כדי לכוון ולמנוע נשירה, ולהגביר את תהליך ההתמדה. אני חושב שעשינו תהליך מאוד מעמיק. אתם תראו בהמשך, בתמונה החינוכית שפורסמה, מדד הנשירה ברמת השרון הוא הרבה מתחת למדד הארצי. הוא בשולי שולי השוליים.

היערכות להטמעת רפורמה 'עוז לתמורה'. לא אלאה אתכם בהרבה מאוד פרטים. אבל 'עוז לתמורה', רפורמה שארגון המורים העל יסודי חתם על הסכם לפני חמש שנים, רפורמה שמגדירה אחרת את המשרה של מורים בעל יסודי. זאת רפורמה שבשלב הראשון שלה עולה לרשות המקומית הרבה יותר

כסף, כי סל השעות שמוצע בה הוא הרבה יותר גדול.

זאת רפורמה שמאפשרת למידה פרטנית והשקעת שעות פרטניות לתלמידים, וגם שעות עבודה, בתוך בתי הספר, של צוות המורים. היה מהלך מאוד לא פשוט עם שני התיכונים, מאוד מורכב. שיתוף פעולה מלא, גם של ועדי המורים, גם של מנהלות צוותי ההנהלה בבתי הספר, ואני חושב שבסופו של תהליך השלמנו אותו בהצלחה.

הרחבת שיח ההורים ומערכת החינוך. אנחנו קיימנו השנה באופן תקדימי בכל המחוז שתי קבוצות הורים, שמי שהנחה אותן הוא איש צוות ממשד החינוך. ובמקביל איש צוות מאגף החינוך. הזמנו הורים, בשלב הראשון חברי הוועדים, להשתתף ולדון איתנו, לפתוח ביחד שיח ותקשורת בין הקהילה, בין ההורים למערכת החינוך. כמו שאתם יכולים לתאר לעצמכם, נפגשנו פשוט מפגש שמעלה הרבה מאוד סימני שאלה, הרבה מאוד תכנים, הרבה מאוד אמוציות, לא פעם. ואני חושב שיש כאן כמה שהשתתפו ויכולים להעיד בעצמם, לפחות בסיכומי הדברים. אני חושב שהמפגשים האלה היו מאוד מאוד חיוביים לכולם ולא מעט מהדברים שעלו בקבוצות האלה נכנסו אל תוך תהליכי העבודה שלנו.

אנחנו הקפדנו השנה לפגוש את הוועדים המוסדיים. פגשנו, אם אני זוכר במניין שלי, כשישה או שבעה מהוועדים המוסדיים. לצערי לא הספקנו את כולם. אנחנו בשנה הבאה נרחיב את זה. שוב, כדי לשמוע, כדי לספר, כדי להעלות סוגיות ביחד. אני מוכרח להגיד שבאופן אישי את המפגשים האלה ביקשתי תמיד להקדיש להיבטים פדגוגיים מאשר להיבטי תחזוקה ומנהל. חשבתי שזה נכון, זו הזדמנות טובה, כי ההורים בדרך כלל רואים, ובצדק, את השירותים שלא מתוחזקים, ואת הלוח שנפל והפסקות חשמל, ופחות מודעים לתהליכים שנעשים. חשבתי שזה נכון ואנחנו מתכוונים להמשיך בזה בשנה הבאה, במפגשי ההסברה בתהליכים ששינינו קיימנו לא מעט תהליכי הסברה

וחשיפה. ענינו על שאלות, הפצנו חומרים.

אמרתי לפני שנה ומשהו שאנחנו גם נעסוק בנושא השקיפות, ונחשוף כמה שיותר נתונים, שוב, כאשר אפשר ולא נוגעים באופן פרטני לתלמיד זה או אחר.

גם אגף החינוך צריך היה התייחסות, כדי שיוכל לעמוד באתגרים שלפניו. אגף החינוך במבנה הארגוני שלו השתנה. בעצם היום האגף עובד בשלושה בתים, בשלושה תאים. התא המרכזי שמסומן כאן בכחול, אתם לא רואים את כל בעלי התפקידים, אבל המקבץ הכחול הוא לכל בעלי התפקידים הפדגוגיים, המחלוקת הפדגוגיות, גני הילדים, יסודיים, על יסודיים ומחלקת הנוער, על עוזריהם, מזכירות, מנהלי פרויקטים וכן הלאה.

מר אבי גרובר: זה לא שעובדים 20 אנשים באגף החינוך.

ד"ר אורי ארבל גנץ: בצד ימין החלק הסגול זה המחלקות המנהליות ובצד שמאל בעצם יחידות הפרט, השירות הפסיכולוגי, החינוך המיוחד, קצינת ביקור סדיר, היחידות שעוסקות בפן הפדגוגי והטיפולי אבל באופן פרטני בתלמידים.

בהזדמנות הזו אני רוצה לברך גם פה בפניכם את הדס רונן, שמתחילה את תפקידה. התחילה לפני ארבעה ימים כראש מחלקת הפרט. מה לעשות? שתקום. אם אהרון אלמוג אסולין אומר שאת צריכה לקום, אז –

מר אהרון אלמוג אסולין: בהצלחה שיהיה לך.

ד"ר אורי ארבל גנץ: את עיני חסון, שייבאנו אותה, נאבקנו ועיני תרכז את כל פעילות הנוער באגף החינוך. לירון בן דהן שיושבת שם, מזכירת מחלקת חינוך מיוחד, שכל החודש האחרון עבדה ללא ליאות, קרן בן דן, שתנהל את מחלקת ההיסעים, ורננה גלוברמן, שלפני חודש נכנסה לתפקידה

כסגנית מנהלת מחלקת גני ילדים, אתי עזר, שנכנסה למחלקת הנוער לסייע ולתמוך בסוגיות המפעלים. זה אגף החינוך. גם כאן יש לנו מה לעשות. אבל אנחנו בכיוון.

דברים שלא הצלחנו להגיע אליהם, לטעמנו לא השגנו את היעדים כמו שקיוונו. רצינו לשלב הרבה יותר טכנולוגיות בהוראה למידה, מכל מיני טעמים. לעתים בירוקרטיים, לעתים מנהליים, לעתים תקציביים, לעתים פשוט קצב. קצב עבודה. לא הצלחנו להגשים את כל מה שרצינו. אנחנו השנה נעצים את ההצטיידות בתי הספר במחשבים, את ההצטיידות ברשתות, ואת ההכשרה של סגלי הלימוד בכל בתי הספר, בשילוב טכנולוגיות והוראה למידה. זה תהליך מאוד לא פשוט.

תהליכי מדידה והערכה. מי שהיה בשנה שעברה בטח יזכור. השקעתי בזה הרבה מאוד באופן אישי. אני חושב שמערכת שמנהלת 135 מיליון שקלים בשנה צריכה למדוד ולהעריך את עצמה כל הזמן. לא הצלחנו לעשות את כל מה שרצינו. אני כן יכול להגיד שהצלחנו לשנות כיוון. אנחנו השנה גם בזה נעמיק.

ודבר נוסף שהיה בתוכנית עבודה שלנו, ובגלל כל מיני עניינים, בעיקר פנימיים, לא הצלחנו לשלב את החינוך הבלתי פורמאלי בחינוך הפורמאלי, כמו שרצינו. וגם זה אנחנו, כמו שהצגתי את מחלקת הנוער קודם, נעמיק בשנה הקרובה.

את הדגשים המרכזיים לשנת העבודה הקרובה, תשע"ז, אין הרבה שינוי ממה שראיתם ב-תשע"ו. המשרד עובד ביחידות זמן של שלוש שנות לפחות. כי צריך להטמיע את הדברים. אנחנו כמובן מדברים על הישגים ייעודיים, ותפקודי לומד למאה ה-21. הטמעת התקשוב, הטמעת שיטות מדידה והערכה. אני פשוט רץ, כי כבר הזכרתי את כל המושגים האלה.

עידוד מסוגלות, סקרנות ועניין בלמידה. זה דבר שהמשרד בשנתיים האחרונות התחיל יותר ויותר למדוד. לא רק מה ההישגים של התלמידים, אלא כמה התלמידים מדווחים על עניין שהם מוצאים וסקרנות שהם מוצאים בתהליכי המדידה. גם כאן המדידה היא לא פשוטה. וגם ההטמעה היא לא פשוטה. אבל אנחנו בכיוון.

קידום הוראה דיפרנציאלית, צינתי. אתם תראו בתקציב בהמשך. עיריית רמת השרון משקיעה, וזה לא מובן מאליו, משקיעה הרבה מאוד בכוח אדם, שהוא נוסף לכוח האדם ממשרד החינוך, כדי לתמוך ולתת מענה לילדים שצריכים את המענה הייחודי.

שימוש בשיטות הוראה, למידה והערכה איכותיות. זה מה שתוכנית ה-30 : 70 שכולכם מכירים. לא רק בחינות בגרות, לא רק מבחנים של ציונים יבשים, אלא גם הערכה איכותנית אחרת. ויש לא מעט פרויקטים שנעשים היום בבתי הספר. בהזדמנות, אולי בישיבה אחרת, נוכל להבחין.

קידום שיח, חינוך מודע מגדר. זה יעד של המחוז. מדהים לגלות, גם בשנת 2016 את ספרי הלימוד שמנוסחים באופן מגדרי, קיצוני, רואים בנות, ציורים של ילדות בנות שש, שהן תמיד עם הפרחים ובלבוש הורוד, ותמיד עוסקות במקצועות ובעיסוקים שפעם אופיינו, ונתפסים כנשיים, מגדריים. וכשמדובר על בעיה במתמטיקה שבה מראים איך מישהו מרים משקולות, ושואלים את הילד מה משקלה של המשקולת, כמובן שהציור הנלווה זה בן. ועוד כהנה וכהנה.

היעד המחוזי הוא להתחיל לטפל בחינוך, שיהיה מודע מגדר, איך לעבוד עם הילדים מגיל קטן, מגן הילדים ועד התיכון. שיהיו מודעים להטיות האלה שקיימות בתרבות שלנו. היתה לי הזכות להיות חבר בצוות המחוזי ואני חושב שרמת השרון יש קרקע פוריה לעבוד עם שיתופי פעולה בנושא הזה.

חיזוק הרצפים כבר אמרתי. לא רק בין היחידות השונות, אלא גם בין הפורמאלי ללא פורמאלי. יש מערך שלם של חינוך משלים בעיר. אגודת הספורט, מגוונים, תנועות הנוער. ואנחנו גם כאן נעשה מהלך, אנחנו מקווים, קפיצת מדרגה.

עידוד המעורבות החברתית והאזרחית. במסגרת הפרויקטים השונים במשרד החינוך. מנהלת ההתנדבות באגף החינוך, במחלקת הנוער, אחריותה להוביל, עם בתי הספר, פרויקטים של מעורבות והתנדבות בכל הגילאים.

צמצום המעורבות מאירועי אלימות. אנחנו במדד נמוך ביחס הארצי. אבל עדיין יש לנו עבודה. האלימות היום היא לא רק אלימות פיזית. היא אלימות של שיימינג ברשת. היא אלימות של הפצת תמונות. ואני אגיד לכם נתון שיהיה לכם בראש. היום אנחנו רואים קורלציה גבוהה והפוכה. העבריינות או ההתנהגות המאוד לא נורמטיבית הזאת, האחוזים היותר גבוהים שלה הן בקרב אוכלוסיות חזקות ולא בקרב אוכלוסיות חלשות. זה אומר שאנחנו צריכים ביחד לשתף פעולה עם מוסדות החינוך, עם ההורים, למגר את התופעות הללו.

קידום יחסי קרבה ואכפתיות בין מורים לתלמידים. איך להפוך את המורה שיהיה יותר ויותר משמעותי במקום הרגשי עבור התלמידים והתלמידות. חיזוק שיתופי הפעולה בין ההורים למערכת החינוך, ציינתי קודם. והרחבת הניהול העצמי, נמשיך.

קצת דוגמאות של הפדגוגיה העירונית. כל מה שאציג כאן זו השקעה של עיריית רמת השרון. חשוב להדגיש, ואתם תראו את זה גם בתקציר. העירייה משקיעה לא מעט מתקציבה ביוזמות שלא מתוגמלות על ידי משרד החינוך, אלא מהתקציב שלה. כישורי למידה כאן בגני ילדים; כישורי למידה; המוזיאון הגיאולוגי; תוכנית לקריאה ואוריינות; למידה בסביבה אינטראקטיבית; קידום של תוכניות אורח חיים בריא; תוכנית אופק לאבחון

התנהגות של ילדים; אנחנו למדנו מודל שמתקיים במעט מאוד רשויות. מודל שאומר לא כל ילד שיש לו בעיות התנהגות או מתקשה ברמה הקבוצתית, מיד מצמידים סייעת והכל עובד. אלא איך אנחנו נכנסים, עושים תצפיות, לומדים את ההתנהגות הקונקרטי של אותו ילד, בעצם תופרים את המענים בשיתוף עם השירות הפסיכולוגי, מנתחות התנהגות, עם מחלקת גני ילדים, עם פיקוח, הרבה מאוד גורמים. מלמדים את הצוות מה מתאים לאותו ילד או לאותה ילדה. זה תהליך מאוד לא פשוט. אנחנו מאוד גאים בו.

קריאה והנאה, בריאות השן, תופעות בכימיה וביולוגיה בשיתוף עם תיכון רוטברג, היה במגמת הכימיה שיתופי פעולה אחרונים כמובן של תיכון אלון. סל תרבות. פדגוגיה עירונית בבתי הספר. אני לא אעבור על הכל, כי זמננו קצר. אבל הרבה תוכניות. כמעט אין תחום חיים חברתי, רגשי, שהעירייה לא מנסה לקדם, ושנחנו בתוך האגף לא מנסים למצוא את התוכניות המתאימות ולדחוף פנימה.

גם זה אני אומר, לא כל כך פשוט. בתי הספר יש להם את מערכות הלמידה שלהם. לא תמיד אפשר בתוך מערך הלימודים להכניס את כל מה שאנחנו רוצים. בית ספר צריך לעבוד. אבל אנחנו משקיעים, משקיעים לא מעט, ואני חושב שהתוצאות ניכרות וזה נעשה בשיתוף פעולה עם המנהלות. זה משלים במידה רבה את תוכניות התל"ן שההורים מביאים מצידם.

הפדגוגיה בעל יסודי. אתם רואים? דיברתי קודם על מסלולי הכשרה בקלמן ובעלומים. בקלמן מסלולי מנהיגות ודרך ארץ, חינוך וניהול עסקי, קיימות ובריאות, קולנוע פרסום ואנימציה, ספורט קבוצתי וכיתה מדעית טכנולוגית. ובעלומים נבחרת נוער בונה חברה אחרת, תקשורת המונים וניהול מדיה, ... כלכלה וחברה, פרחי רפואה, העשרה ספורטיבית ואתלטיקה הישגית. וכמובן כיתה מדעית טכנולוגית, לפי הנחיות והתוכנית של משרד החינוך.

אני חושב שזה מהלך דרמטי. אנחנו לא מכירים עוד דוגמה לזה. בטח לא

במחוז. קיבלנו טפיחה גדולה פה על השכם במהלך הזה. אני חושב שהיו פה הרבה מאוד שותפים ותודות לכולם.

קירוב לבבות יהודים-ערבים. גם זה פרויקט שאנחנו מטמיעים אותו ומנסים לקדם. הוא חשוב לנו. ההיכרות הזו בין האוכלוסיות. מסע ישראלי, תוכנית נפלאה שהעירייה מסבסדת. תוכנית של רובוטיקה ועוד ועוד, סייבר ויזמים וכמובן אסור לשכוח את תוכנית 'כיתות המאה', שהן כיתות מבחינת משרד החינוך בעצם כיתות לא תקניות, במובן הזה שהמשרד לא מקדם תוכנית מאה. למשרד יש תוכניות משלו. כל כיתה כזאת עולה הרבה מאוד אלפים של שקלים. מתקציב העירייה.

פדגוגיה אנחנו עושים גם באמצעות מחלקת הנוער. תוכניות שונות של מעורבות והתנדבות ופעילויות שונות של הילדים, הנערים והנערות. יש כאן רק דוגמית. יש עוד הרבה הרבה, בשנה שעברה הצגתי, זה לקח לי שלושה שקפים להציג את כל התוכניות. אתם רואים, ליצני רפואה וטיפוף גוף, ותיאטרון עם חזון ותוכנית שעוסקת במגדר ופמיניזם, בעיקר גם בנוער הלהטב"י, ו... , אח בוגר, יחידת כפיר שמתנדבת בחירום ועוד ועוד.

חינוך מיוחד. כמו שצוין קודם. אני חושב שהעיר עשתה קפיצת מדרגה מאוד משמעותית בשנה האחרונה. גם בשיתוף הפעולה עם משרד החינוך. אנחנו פתחנו השנה ארבעה גנים של חינוך מיוחד. אחד מהם תקשורת. צריך לזכור שהתקנים לחינוך המיוחד לא ניתנים על ידי הרשות אלא על ידי משרד החינוך. פתחנו גן משולב, ששליש מהילדים בו הם בעצם ילדים שיש להם איזשהו צורך בעבודה יותר פרטנית. הם מקבלים סל של תמיכות ושני שלישי מהילדים הם ילדים משלבים אנחנו קוראים להם. השילוב בין אלה לאלה עושה פלאים. אלה נהנים מעוד עבודה של צוותים בתוך הגן, ואלה נהנים כמובן מהיותם לא חריגים בגן רגיל. גם זה באיגום משאבים דבר לא פשוט, ואנחנו שמחים מאוד שהצלחנו.

אנחנו ממשיכים לשלב לא מעט ילדים בכיתות רגילות ובבתי הספר, בגנים. השקענו לא מעט בהנגשה. גם בהנגשה פיזית וגם בסוגים אחרים של הנגשות. עמלנו, ואני שמח ומודה בהזדמנות הזאת לצוותי משרד החינוך שנאבקו יחד איתנו להגדיל את סל השילוב. את סל השעות של המת"א, הגורם במשרד החינוך שאחראי על הקצאת השעות. הגדלנו את הסל, בעצם יכולנו לתת יותר מענה.

וליווי תלמידים. יש עדיין לא מעט תלמידים ברמת השרון שאין מסגרות מתאימות. בתי ספר בכל מיני סוגים וכיתות בכל מיני צרכים. אנחנו לא העירייה היחידה. גם רשויות גדולות מאוד נאלצות ונדרשות לשלוח ילדים אל מוסדות אחרים. וגם בזה אנחנו משקיעים לא מעט, לפחות בקשר של התיווך עם הרשויות האחרות.

קצת נתונים. גני הילדים: סך הכל 2,066 ילדים. אתם רואים בצד ימין את החיתוך לפי גילאים. 482 תלמידים בגילאי שלוש, כמעט 690 בגילאי ארבע, טרום חובה וגילאי חובה – 772. סך הכל 1,942 תלמידים בממלכתי והממלכתי דתי. אתם רואים את החלוקה לסוגי הגנים, לפי מספר גנים: טרום, טרום חובה, וטרום טרום חובה, גנים מעורבים, טרום חובה וטרום חובה וחובה. וגני חובה.

אתם רואים בעמודה המרכזית את החלוקה למספר גנים, יום לימודים ארוך וחצי יום. רוב האוכלוסייה ברמת השרון בעצם צורכת, מבקשת, דורשת, זקוקה ליום לימודים ארוך בגני הילדים. יש גם כמה גנים שהם חצי יום. אתם רואים גם בממלכתי דתי, איזושהי חלוקה. חט"ץ, חטיבה צעירה, שני גנים שפועלים בתוך בית ספר קרית יערים. זה מודל שהוא שונה. הוא קיים בכמה מקומות בארץ. בעצם משלב את הילדים כבר בפעילות יחד עם תלמידי כיתות א'. חינוך מיוחד ארבעה גנים. סך הכל 65 גנים ממלכתיים. חמישה גנים ממלכתיים דתיים ובצד שמאל, אלה ארבעת גני הילדים המוכרים שאינם

רשמיים. הם בעצם גנים לא של משרד החינוך. הם גנים שבדרך כלל בזרמים עצמאיים, חרדים או אחרים, פותחים ומקבלים רישיון לכך. היום אתה צריך רישיון כדי להפעיל גן כזה. אז ארבעה גנים כאלה. אנחנו לא אחראים עליהם מבחינה פדגוגית. כן יש לנו איזושהי אחריות מיניסטריאלית כוללת. כי הילדים והתלמידים הם בני העיר ואנחנו צריכים לתת מענה לכולם.

ומעונות שהשנה בגלל כל מיני עניינים, שוב, לא ארחיב כאן, אבל כמו שכולכם יודעים, אגף החינוך ניתנה לו האחריות ונפתחו מעונות מגיל חצי שנה ועד גיל שלוש, ואנחנו מניחים שהמגמה הזאת תתרחב ותלך.

בתי הספר היסודיים, אתם רואים כאן את החלוקה לפי בתי הספר. סך הכל 4,125 תלמידים בבתי הספר היסודיים. אתם רואים את החלוקה. ושני בתי הספר הראשונים הם בעצם שני הקצוות שלנו. בית ספר אוסישקין, 825 תלמידים. זה מספר גבוה מאוד. זה בעצם מבחינתנו בית ספר שיש בו 160% מהמספר האופטימאלי שהיינו רוצים לראות בבית ספר. 160%, 60% יותר ממה שהיינו רוצים.

ובית ספר גולן, שהוא קטן, אני שם רגע את אור השחר בצד, בגלל אופי האוכלוסייה. 360 תלמידים בבית ספר גולן. ואתם רואים את המרווחים באמצע. ראש העירייה יתייחס בהמשך לגבי התכנונים.

אני מוכרח להגיד שלמרות הגודל של בתי הספר הגדולים, אוסישקין, הדר, אמירים, התהליכים החינוכיים בהם נעשים באופן מאוד מקצועי, מאוד מעמיק. כמובן נדרשת מורכבות ותכנון הרבה יותר גבוהים. בית ספר רמב"ם, שוב, בית ספר מוכר שאינו רשמי, וגם עליו יש לנו איזושהי אחריות מיניסטריאלית, גם אם לא פדגוגית.

על יסודיים, אתם רואים את החלוקה לחטיבות הביניים. מספר הכיתות, מספר התלמידים בעלומים ובקלמן. וסך הכל בחטיבות 1,450 תלמידים.

בתיכונים יש לנו ירידה השנה דרמטית, בעיקר בתיכון רוטברג, בגלל יציאתם של תלמידי אורנית, שבשנים האחרונות למדו כאן. 1,356 תלמידים. אתם רואים גם את הנתונים. מספר כיתות, כיתות מאה, כיתת חינוך מיוחד.

למטה נתתי את הנתונים המרכזיים שמערכת החינוך מסתכלת עליהם כשהיא רוצה להבין הספינה החינוכית לאן. כמובן, זכאות לבגרות, כל מה שכולם כל הזמן מדברים. העיר במצב בהחלט מעורר גאווה. 91.9% ממוצע של שני התיכונים בזכאות לבגרות. ואחוז גבוה מאוד, כמעט ב-8% יותר גבוה מהממוצע הארצי של מסיימי בגרות מצטיינת. היום בודקים לא רק כמה הזכאות, אלא כמה מתוכם יש להם בגרות איכותית, מצטיינת.

מתמטיקה אנחנו באחוז גבוה מאוד, ביחס לארצי. אתם רואים, 25% מסיימים חמש יחידות, 29% ארבע יחידות מתמטיקה. באנגלית בכלל המספרים מאוד גבוהים. ועוד נתון שהוא מעניין. אנחנו גאים מאוד שאין לנו במדד שיש לנו כרגע, הנתונים שיש לנו, אין לנו עוד את נתוני תשע"ו, רק בעוד חודשיים הם יתפרסמו, אבל טוהר המידות, גם כאן העיר ב-0.1, זה שולי שבשולי. כלומר מקרים שבהם נתפסו תלמידים בהתנהגות בשליפים.

0.8% נשירה. זה נתון שנמוך ב-4%, סליחה, ב-4 עשיריות האחוז מהממוצע הארצי. אנחנו במצב טוב מאוד. אני יכול להגיד לכם שחלק מהתלמידים שנמצאים כאן, ב-0.8% בעצם לא נושרים, כי הם מגיעים לתוכנית הילה, ביחידה לקידום נוער, ואנחנו ממשיכים. אנחנו זה העירייה, זה אגף הרווחה. ואנחנו כמובן שותפים. התלמידים האלה לא נשרו מהמערכת במובן הקלאסי שלהם, שהם מסתובבים ואין להם מסגרת חינוכית. הם ממשיכים ללמוד בתוכנית הילה, מסיימים בגרות, רובם המכריע.

6% מעורבות באירועי אלימות. אמרתי, הממוצע הארצי הוא קצת יותר גבוה. אז מצד אחד אנחנו במקום טוב. מצד שני, אני אומר לכם, כמי שמכיר את הנתונים ורואה את המקרים עצמם, שזה קורה, זה קורה בגדול. וכל מה

שאתם קוראים בעיתונים, קיים גם פה אצלנו בעיר. ואנחנו צריכים כולנו ביחד, אם יש מקום שצריך לשתף בו פעולה באופן הדוק, מערכת החינוך עם ההורים, המשפחות והקהילה, זה המקום הזה. לייצר שפה משותפת, לייצר גבולות משותפים מאוד ברורים שמותר לעשות.

עוד דבר אני יכול להגיד לכם. שחלק ניכר מהאירועים שאנחנו פגשנו, לפחות בשנה האחרונה, הדברים נעשו מתחת לראדאר. זאת אומרת גם ההורים היו מופתעים לגלות שילדיהם, שיכולים להיות מצוינים בלימודים, פתאום מגלים תופעות, איך לומר, לא פשוטות.

היסעים. אני מניח שיורחב על זה בהמשך. השנה יוסעו 600 תלמידים ב-200 מסלולים. העיר לקחה על עצמה להרחיב את כללי ההגבלות שקבע משרד החינוך. משרד החינוך מדבר על מעל 2 ק"מ בבית הספר היסודי בכיתות א' עד ד' ומעל 3 ק"מ כיתות ה'-ו'. העירייה מסיעה היום כל ילד שהוא שהמרחק מבית הספר היסודי שלו מעל 1,250,

מר אבי גרובר: בכל בתי הספר,

ד"ר אורי ארבל גנץ: בכל בתי הספר, אמרתי. כל ילד שביתו מרוחק מבית הספר היסודי, כיתות א' עד ד', מעל 1.2 ק"מ, אנחנו מסיעים. לא מעט, 510 תלמידים, רק בחלק הזה. אנחנו מסיעים גם לא מעט תלמידים במסגרת חינוך מיוחד. וכאן יש כללים גם של משרד החינוך, ואנחנו כמובן עובדים לפי זה.

תקציב, כמה דברים בסיסיים. סך תקציב החינוך ל-2016, 135 מיליון, קצת יותר. אתם רואים את החלוקה. כמובן העל יסודי, שתיכף תראו את החיתוכים הפנימיים, שליש מהתקציב הזה הולך לבתי הספר התיכוניים. חטיבות הביניים 5%, ההיסעים נושק ל-10%. גני הילדים קצת פחות -20%. בתי הספר היסודיים – 10%. תקציב הנוער קטן מכפי שהיינו רוצים, אבל יש

לנו תוכנית רב שנתית, ואנחנו מקווים מאוד שגם כאן נצליח להגדיל, וכמובן יחידת הטיפול בפרט, בצרכים המיוחדים – 12%.

השכר, כמו שאתם יודעים, כמו בכל ארגון שמכבד את עצמו, חלקו של השכר הוא העיקרי. 87 מיליון, כמעט 88 מיליון מסך התקציב, מ-135 מיליון הולך לשכר. העל יסודי תופס את עיקר הנפח, משתי סיבות פשוטות. האחת – המורים בבתי הספר התיכוניים מועסקים על ידי העירייה.

מישהו מקהל: שלא כמו היסודי,

ד"ר אורי ארבל גנץ: התכוונתי שרק התיכונים. המורים מועסקים על ידי העירייה. שתיים, העירייה משקיעה באופן שאין שני לו, עד כמה שאני יודע בכל מדינת ישראל, אני עומד מאחורי מה שאני אומר, בשעות משלה, מעבר למה שמשרד החינוך מתקצב.

היחידה לטיפול בפרט, כמו שאתם רואים, היסעים גני ילדים. בגני ילדים, דרך אגב, אנחנו בעקומה של צמיחה, בגלל הרפורמה של סייעת שנייה, והמדיניות שכבר קיימת שנה שלישית בעיר, של סייעת שנייה וגנים והדבר הזה בסוף עולה, עולה לא מעט להחזיק עוד כוח אדם. יש לנו כמעט 140 סייעות בגני הילדים הרגילים ועוד כ-135 סייעות/סייעים בחינוך המיוחד. אני חושב שזה מקור גאווה לעיר, שבחרת להשקיע כל כך הרבה כוח חינוכי ותומך.

השקעות העירייה בפדגוגיה. זה שקף מאוד חשוב. כי פה בודדנו, לקחנו את ההשקעה שהעירייה שמה פרופר על פדגוגיה. לא על מסביב. לא על תומכות, לא על מנהלות. פרופר על פרויקטים פדגוגיים שהולכים ישירות לתלמידים ולתלמידות, כולל השעות התוספתיות בתיכונים. לא השעות שמשרד החינוך מעביר לנו שיפוי, אלא שעות שהעירייה החליטה שהיא רוצה לתת לתיכונים. זו בחירה שלה. ולכן אתם רואים את הפיצוי המאוד גדול. 60% מהשקעה

בפדגוגיה מהתקציב, מושקעת בשני התיכונים, ברוטברג ובאלון.

חטיבות הביניים, עשינו איזשהו מהלך. העברנו השנה, השקענו יותר בחטיבות הביניים, במסלולי הלימוד שציינתי קודם, היסודיים. ואתם רואים גם בגני הילדים. מה שאתם רואים באגף החינוך, זה לא שבאגף החינוך יש פרויקטים חינוכיים. אלא פרויקטים שהם כלל עירוניים והם יושבים בתקציב של אגף החינוך ולכן הם מופיעים כאן. הצוות שלנו באגף החינוך לא יוצא לפרויקטים חינוכיים. אז גם, זה שקף מאוד חשוב. כמעט 32 מיליון העירייה משקיעה באופן ישיר בפדגוגיה.

מי שזוכר את השקף בשנה שעברה, הצגתי השקעה ממוצעת בפדגוגיה בתלמיד בעיר. בעצם לקחנו את השקף הקודם, את הנתונים שלו, וחילקנו פר מספר התלמידים בכל שכבות הגיל. יש כאן מהפך. בשנה שעברה ההשקעה הממוצעת בחטיבות הביניים היתה 60% מההשקעה הממוצעת ביסודיים. והשנה אנחנו רואים כאן שינוי. אתם לא רואים את המספרים. זאת ההשקעה בחטיבות העירייה משקיעה השנה 1,340 שקלים בממוצע בפדגוגיה בתלמיד חטיבת ביניים. 764 שקלים בתלמיד בבתי הספר היסודיים, והקפיצה הסופר – דרמטית, 14,000 שקלים לתלמיד בתיכון.

מנהלות ותחזוקה. גם זה חשוב, 34 מיליון מושקעים בכל ההיבטים של התחזוקה, וזה התקציב השוטף. זה לא כולל את המספרים שקודם ראש העירייה ציין. אלה תקציבים בלתי רגילים. התקציב כאן זה התקציב השוטף. הרבה מאוד סעיפי תחזוקה, וגם כאן אנחנו רואים שהגרף יעלה ויאמיר ככל שנתקדם בשנים, כי זה הולך ונהיה מורכב ויקר יותר.

דבר אחרון שאני אציין בחלק שלי, זה שאנחנו ממש לפני השקתה, או יציאה לדרך של תוכנית אב לחינוך. תוכנית אב זה שם מאוד חוקי בעצם לתוכנית אסטרטגית של מערכת החינוך העירונית. אין הרבה רשויות בארץ שבחרו לעשות את זה. בדקנו מה קורה עם אלה שכן עשו את זה. זה מכוונן את העיר,

זה נותן לה דלק מאוד ברור איפה היא רוצה להיות. וכמובן תוכנית אב כוללת קודם כל את ההיבטים הפדגוגיים. הם המשמעותיים והחשובים, עם כל הכבוד לתכנון פיזי. קודם אנחנו רוצים לשאול את השאלה איזה חינוך אנחנו רוצים בעיר? האם אנחנו רוצים כאן בתי ספר של חינוך מיוחד? האם אנחנו רוצים עוד גנים של חינוך מיוחד? האם אנחנו רוצים עוד זרמים בחינוך, ולא רק זרמים ממלכתיים קלאסיים? ועוד ועוד שאלות.

האם אנחנו רוצים כאן חינוך של שמונה עד שמונה? ואם כן, מה זה אומר? חינוך משלים? מי נותן, איך נותן, באיזה תחומים נותנים? מיהו מורה העתיד? מהם המורים שילמדו כאן בעיר ואיך נצייד אותם מהרגע שהם סיימו את ההכשרה שלהם במכללה להכשרת מורים? וכמובן – איזה סוג של קשרי קהילה, מערכת, אנחנו רוצים לכוון כאן בעיר? איזו תרבות של שיח? איזו תרבות של קשרים? ואיזה שיתופי פעולה בכלל אנחנו רוצים כאן להרחיב. לא רק עם קהילת ההורים, אלא גם עם ארגונים אחרים, שיכולים לקחת חלק בפעילויות הרבות שנעשות כאן.

וסוגיות התשתיות והתכנון הפיזי, כמובן חלק בלתי נפרד. בכוונה רשמתי אותם למטה, כי מבחינתנו, כשתכננו את היציאה לדרך, זה בעצם הנגזרת. הדברים העיקריים שאנחנו רוצים לשים לדיון, אנחנו עוד נרחיב ונדבר. יהיו כאן לא מעט אנשים. הציבור ייקרא ויוזמן להשתתף בתחנות שונות בתהליך הזה. אנחנו רוצים לדבר חינוך ובאמת איך עושים את העיר הזאת עם החינוך הכי טוב.

אני רוצה לסיים, שאלות אולי בסוף, אבל אני רוצה לסיים הפעם בתודה. בדרך כלל אני נהיה רגשן כשאני צריך להתחיל להודות. מצאתי בפייסבוק לפני יומיים שלושה קטע קצר שכתבה חברה מאוד טובה שלי, אחת החוקרות המובילות בארץ, גם בעולם, בתחומה, בנושא של מדיניות. כתבה על בעלה, שהוא מנהל בית ספר, כתבה לקראת ה-1.9, אז זה הפינאלה שלי:

"אני כותבת על מנהל אחד באמצע שנות ה-40 שלו. הוא מורה מאז גיל 18. מזה 16 שנים הוא מנהל בית ספר. מנהל בתי ספר. אני מכירה הרבה הרבה בעלי תפקידים בכירים, הרבה מאוד מנהלים בכירים בכל המגזרים. אני לא מכירה מישהו שעבד ב-16 השנים הללו יותר קשה ממנו, בעיקר מבחינה רגשית ובעיקר תחת משקל אחריות.

בשירות הציבורי יש הרבה מנהלים. רק מקצתם מנהלים באופן ישיר יותר מ-20 עובדים. מנהלת בית ספר שיש בו יותר מ-400 תלמידים, מנהלת באופן ישיר יותר מ-40 אנשי צוות. בבתי ספר מעל 650, הן מנהלות כבר למעלה מ-80 אנשי צוות. ובתיכונים המספר הזה מאמיר אל מעבר ל-100 אנשי צוות. 100 מורים, אליהם מצטרפים גם לא מעט עובדים מנהליים.

בשירות הציבורי, כל מנהל אחראי על תקציב כלשהו. רובם המכריע של מנהלי הביניים מנהלים באופן ישיר לא יותר מכמה מיליונים בודדים. מנהלת בית ספר שיש בו מאות תלמידים, מנהלת תקציב כפול ומכופל. אמנם זה תקציב שמורכב אחרת, אבל עדיין תקציב שמגלם בתוכו משאבים בכמעט 10 מיליון, ובתיכונים הרבה מעבר לזה.

לשופטים, לרופאים, גם לאנשי שירות בתי הסוהר, יש אחריות כלפי קטינים. ואולם מיעוט שבמיעוט שבהם, אם בכלל, אחראיים על 400, 500 ולעתים 700, 800 ואפילו למעלה מ-1,000 קטינים בכל רגע נתון. מנהלת גן אחראית על 35 קטנטנים. מנהלת אשכול גנים אחראית על 150 קטנטנים. רק להם, למנהלת בית הספר ולמנהלת הגן ולצוותיהם, יש אחריות ישירה לגורלם של ילדים וילדות, לא רק עתה, בהווה. אלא גם באופן שבו יתנהגו בעתיד כאנשים בוגרים. רק מנהלי חינוך וצוותיהם אחראים על ה-well being של מאות רבות של תלמידיהם והישגיהם הלימודיים ופיתוח אישיותם ורווחתם הנפשית והחברתית במקום בו לעתים המשפחות מתקשות לעשות זאת.

לתת מענה למצוקות עקב אלימות, מיפוי חברתי, הריונות לא רצויים, חשיפה לתכנים בלתי נורמטיביים, שאינם מותאמי גיל, ובעצם מה לא? בשורה התחתונה, חוץ מראש ממשלה, רמטכ"ל, ראשי ביטחון וראשי רשויות, אין עוד תפקיד שדורש כל כך הרבה אחריות רחבה וישירה על כל כך הרבה אנשים קטינים, מצד אחד. ומרחב מולטי-דיסציפלינארי מקצועי ואישיותי כה עצום מצד שני.

אז בואו ניתן להם את המקום לו הם ראויים. את מרחב הפעולה המקצועי והניהולי שלהם. ובתוך זה, גם את המרחב הלגיטימי לקבל החלטות שלא נראות לנו. את המרחב הלגיטימי לטעות ולעתים ובעיקר נוקיר להם את התודה על עצם נכונותם לשאת על כתפיהם את המשא הכבד שמוטל עליהם". תודה.

מר אהרון אלמוג אסולין: אבי, הערה אחת למצגת הזאת. אפשר?

מר אבי גרובר: אני רוצה לקיים דיון בסוף.

מר אהרון אלמוג אסולין: שאלה, לא הרבה מעבר לזה. פשוט אורי שם. חבל להטריח אותו שוב ושוב. אורי, ברשותך. במצגת שלך, ובהמשך לפרסומים על הישגים, שעליהם כמובן כולנו מברכים, אם יש דבר שמערכת החינוך ברמת השרון יכולה להשתפר זה בתחום ההתנדבות בקהילה. אז בהיבט אחד אפשר לומר שכל ילד שני מתנדב כאן. אפשר לראות את שכנינו מצפון וממזרח, שם כל שלושה ילדים מארבעה עסוקים בהתנדבות.

בסדר העדיפויות שהצגת לנו כאן, לא ראינו איזושהי התייחסות מיוחדת לעניין הזה של עידוד התנדבות. כי איפה שאנחנו טובים צריך לשמור, וזה קשה מאוד. לשמור על הרמה שם. איפה שאנחנו יכולים להשתפר, אני בכל אופן, מהמצגת שלך, לא ראיתי איזושהי התייחסות פרטנית לעניין הזה.

משפט אחרון. אני רוצה לומר שהיות ובכל הבאנרים בירכו את מערכת

החינוך, אז רציתי להגיד שגם חברי האופוזיציה, חברי המועצה בכלל, מברכים את מערכת החינוך. כל אחד מצא לנכון לעשות את זה, אני מניח, באופן אישי. אני אשמח אם תוכל להתייחס.

ד"ר אורי ארבל גנץ: כן. תודה על השאלה. יש לנו כרגע מדדים, אני אתחיל ממקום אחר. אני לא יודע אם שמתם לב בעיתונות, לפני כעשרה ימים פרסם משרד החינוך את התמונה החינוכית. איזושהי תפיסה רחבה של מדידה והערכה של מאפייני בתי הספר. אחד מהם זה באמת מדד המעורבות וההתנדבות. הנתונים שיש לנו מתשע"ה מדברים בעיר על 54%. ומאז אנחנו מחכים לנתונים שיעלו לנו במשרד. אנחנו צופים עלייה מאוד משמעותית בגלל שקודם כל, כל תלמידי התיכון, החל מהשנה הזאת, כולם ללא יוצא מן הכלל, מחויבים בהתנדבות.

אנחנו בשנה שעברה התקשינו, בגלל בעיה של כוח אדם אצלנו בתוך האגף. מחלקת הנוער סבלה מתת כוח אדם. ובהחלטה מודעת בסדרי עדיפויות, החלטנו שאנחנו, ההחלטה היתה שלי, שאנחנו משקיעים פחות זמן בהתנדבות של תלמידי החטיבות. השנה אנחנו מתכוונים להשקיע, כמו שהצגתי קודם בשילוב הזה ובאמת לקדם כמה שיותר פרויקטים. מאוד מקווה. אנחנו סך הכל רואים היענות מאוד גבוהה של התיכונים. אני חושב שצריך לקחת את זה לכיתות ז' עד ט'. והשנה, ... הצוות בתוך המחלקה, אני משוכנע שניתן לעשות את זה.

אישית, אני לא אוהב את הכינוי התנדבות. התנדבות בעיני ... אני רק משתף אותך בעולם המונחים. כשהייתי תלמיד קראו לזה עזרה לזולת. ואחרי זה עבר גלגולים של מעורבות חברתית. אני חושב שכן, צריך לחנך את הנוער יותר ויותר למעורבות.

היית איתי בטקס ברוטברג, למצטיינים במעורבות. היו שם עשרות רבות שקיבלו תעודות הצטיינות על מעורבות ועל פרויקטים שהם עשו נפלאים, וגם

באלון הנתונים מאוד מעודדים. ואני אשמח לעמוד כאן בשנה הבאה.

מר אהרון אלמוג אסולין: תודה רבה.

מר אבי גרובר: בבקשה, שירלי.

ד"ר אורי ארבל גנץ: לצוות הנפלא שלי, לא אמרתי תודה.

3. מצגת שיפוצי קיץ, גב' שירלי פאר יגרמן, מנכ"לית העירייה.

גב' שירלי פאר-יגרמן: ערב טוב. אני אציג לכם את סקירת שיפוצי הקיץ שעשינו. כמו שאנחנו רואים, זה היה הקיץ שלנו. קצת מספרים. באפריל קיימנו את הפגישה הראשונה עם כל הגורמים. בפגישה הזאת אספנו את כל הנתונים והדרישות וקבענו פגישות נוספות לתכנון.

ערכנו אחר כך כ-30 פגישות המשך, ועשרות סיורים בשטח במהלך כל החודשיים. הקמנו שתי קבוצות ווטסאפ בנושא, והוחלפו הודעות ומאות פניות כמובן. תשעה שבועות נערכו השיפוצים. הועסקו חמישה מהנדסים ממשד אדריכלים. 35 עובדי עירייה הפעילו כ-150 עובדים חיצוניים ביותר מ-80 מוסדות חינוך. וכל זאת במקביל לכל קייטנות הקיץ שהתקיימו עד ה-14 לאוגוסט, ברוב המבנים. סך הכל הושקעו כ-20 מיליון שקלים בשיפוצים.

מה היה התהליך שעשינו. הדבר הראשון שעשינו היה איסוף דרישות, דרך אגף החינוך, מנהלי בית ספר, הנהגת הורים יישובית, שעשתה איתנו את התהליך. אחר כך היה לנו זימון ומיון, בהתאם לתקנות הבטיחות, לצרכים ומצב בית הספר. יצאנו לקבלת אומדנים ולתמחור והחלטנו לצאת למכרזי משכ"ל בשל לחץ הזמן, בשל כל התהליך, עם כניסתי המאוחרת גם לתפקיד, ובעצם למצות את הקיץ כמה שיותר.

ניהול טבלאות קליטה... נערכו לאורך כל רגע נתון וידענו במצב סטטוס איפה

אנחנו נמצאים, מה אנחנו עושים וכמה זה עולה. היה לנו תעדוף שיפוצים בהתאם לל"ז במקומות שתכננו לשפץ אותם ולא נכנסו בשל הל"ז הלחוף. יצאנו לתכנון אדריכלי והנדסי ברוב המקומות ועשינו ביצוע ... בקשת שטח.

צוות ההיגוי מנה 50 חברים. צוות הרשות, וזה הזמן גם להגיד תודה, לכל החברים שישבו איתי יום ולילה, ועשו איתנו את השיפוצים והביאו את בתי הספר וכלל מוסדות החינוך למצב שלהם. עופר בראון, אורית לבון, דליה יואל כמובן, ... ולדימיר, חנה יסעור, משה קרן, אריק דורון... עוזי בסון ויעקב קובלבסקי. בלעדיכם זה לא היה קורה, אז תודה רבה.

צוות המשכ"ל שנמנו מטעמם, היה לנו את המנהל ההנדסי של הפרויקט, יעקב גרוזמן. האדריכל הראשי היו משרד טלר קידר. היו לנו מפקחים, גיל, אדוארדו וגדי, ורומן פלקסמן מפקח העירייה, שהיה תחת הליווי שלנו, ליווי הנדסי צמוד. קצת תמונות של כל הקטסטרופה, כל הכאוס וכל בתי הספר. את האמת, זה היה די מבצע צבאי לאורך כל הקיץ. היו לנו הרבה מאוד התרגשויות ב-1.9.

נתחיל קצת עם גני הילדים, תראו מה עשינו. 15 גנים עשינו להם איטום גגות. 12 גנים צביעת חוף, 50 גנים צביעת פנים. 11 גנים התקנת גגונים. 40 גנים הצללות. 40 גנים התקנת דשא סינתטי, 11 גנים הקמת תקרה אקוסטית, 69 גנים צביעת כל מתקני המשחק כמתבקש ו-69 גנים כמובן החלפת חול בכל ארגזי החול. סך הכל שופצו 69 גנים פלוס מעון יום אחד, שפתחנו במקום גני אלכסנדרוני.

השיפוצים היו מקיפים. גם פנים וגם חוף. היו לנו גם גנים כאלו וגם גנים כאלו. גן איריס, שיפצנו בו את הכל. גם את הפנים וגם את החוף. כל גן ששיפצנו, התאמנו אותו כגן שמע, וכבר יש לנו הנגשה גם לשירותי נכים, גם לגישה לגן, למקלחון. אחד הדברים שהחלטנו שאנחנו עושים, אנחנו נותנים בתוך הגנים, בתוך השירותים של הנכים, אנחנו בונים מקלחונים לילדים,

ילדים שהם עדיין לא גמולים, או ילדים שלפעמים בורח להם. עד היום רחצו אותם בחוץ, או דרך מגבונים, או בחצר בצינור. והחלטנו שאנחנו מחסלים את התופעה ולאט לאט אנחנו נעשה את זה בכל גני הטרומ טרום חובה, ונבנה מקלחונים לכולם, ששם תהיה תחנות עגינה ורחצה יותר פרטיות ויותר אינטימיות.

גם איריס, גן שמע מלא. גן אוריה, גן באבו חצירה, מי שמכיר, אז אתם יכולים לראות את התמונות של לפני ואחרי. גן שאנחנו מאוד גאים בו. שיפוץ כללי של כל המבנה, פנים, חוץ, שירותי נכים, כמובן מקלחות. ופיתוח כל החצר, 150 מ"ר נוספים שהיו לנו בחצר, שבעצם נוספו על ידי צמחייה. אם תסכלו, תראו שליד השירותים באמצע יש עמדות מקלחונים, בדיוק בשביל המטרה הזאת.

גן הרדוף. זה שיפוץ כולל של כל המבנה והנגשת הגן. סיימנו את הגן הזה ב-31.8, סליחה ב-1.9 בשעה שלוש וחצי לפנות בוקר. ב-9.1 כולם נכנסו בשבע וחצי.

בית תמר, פיתוח ... חצר הגן. גן ברוש. גן תקשורת, לילדים עם צרכים מיוחדים. גן ששיפצנו אותו תוך כדי תנועה, בעבודה מאומצת ובשיתוף גליה. רצון שבעצם נתן ל... של הגן, מצד האישורים של משרד החינוך, אגף החינוך עבד מאוד קשה בשביל להשיג את האישורים. ואכן ב-1.9 פתחנו את הגן, עם כל הילדים לצרכים מיוחדים. בתוך הגן, אחרי 17 שנה אני חושבת, 17 שנה שלא היה גן תקשורת. עשינו שיפוץ, מראות ... כל חדרי הספח, גם מתבקש מקום.

גן ארז, תרזה, גן שקד, נרקיס, גן אורנים, פיתוח חצרות, כולל החלפת מתקנים והצללות. אפשר לראות לפני ואחרי. ... שקד, לפני ואחרי. גני טרופיגן, מי שלא מכיר, זה מעונות היום. בעצם צבענו את כל המבנים.

פעם ראשונה שאנחנו כרשות קיבלנו החלטה להפוך את הגנים האלו לגנים בפיקוח של אגף החינוך. בחודש אחרי קיבלה ממשלת ישראל החלטה שגני מעונות היום, אפס עד שלוש, יעברו ממשרד התמ"ת למשרד הרווחה. למרות שהיה לובי מאוד גדול להביא אותם למנהל חינוך. אנחנו החלטנו שאנחנו מעבירים אותם לחינוך, כי כפי שצוין קודם, הפירמידה מתחילה מלמטה, ואין ספק שצריך להשקיע גם בחינוך אפס עד שלוש. והיתה הזדמנות שגני ויצ"ו יצאו, בעצם להפוך את הגנים למעונות יום שלנו, ליצ"י, אננס ומנגו.

גן תומר ותדהר. בית ספר השחר, היה צורך לפנות את שתי הכיתות, בשל כניסת כיתות א' חדשות. פנינו אותן לרחוב בית גוברין. עשינו הכשרת שטח. הצבנו שם שני מבנים יבילים. עשינו את כל הפיתוח. הגן הזה יאויש עוד השבוע.

גן רימון, גן שאנחנו נכנסים אליו כבר מחר. זה גן שהולך להיות מרכז תחומי עירוני, חדר סנוזלון, בעצם גן שיעבור על ידי כל ילד שיצטרך טיפול. זה גן שייתן את הטיפול בחדר סנוזלון, בכל מה שקשור, גם לילדים שפתיים, גם לילדים עם צרכים מיוחדים, כולל חדרי ספח, חדרי צפייה, חדרי המתנה. הוא יסתיים לקראת סוף החודש, הוא יוכל להיות, החל מאוקטובר, גן תקני.

בתי ספר. סך הכל עשינו את כל העבודות של תיקוני ליקויי הבטיחות בכלל בתי הספר. החלפת מזגנים. אנחנו יודעים שחלקם עדיין לא הותקנו, אבל כולם כבר נמצאים בתוך המוסדות. עבודות תשתיות וניקוז, איטום גגות ומבנים והחלפת והתקנת כל הסלים על פי התקנים.

אוישקין, איטום גג בית הספר וצביעת פנים של 19 כיתות. התקנו תקרה אקוסטית והחלפת גופי תאורה בחדר מורים וחדרי היועצות. עשינו עבודת הצללה על מגרשי הספורט, שידרגנו את כל המשטחים באולם, עשינו איטום וביצענו איטום באולם ספורט והתקנו שלושה סלים מתכווננים על פי תקן. אור השחר, איטום בכל בתי הספר, ריצוף וחיפוי מסדרונות, השמשנו שתי

כיתות גן, כיתות לימוד. חידוש חדר מורים והוספת שירותי צוות שהיה חסר. חיבור שתי כיתות מופרדות, עבודת שדרוג בחצר, הורדנו את הבמה שהיתה שם, מי שיודע. הגבהנו את הגדר, נגד מעוף הכדורים, והתקנו שני סלים מתכווננים.

אורנים. ריצוף וחיפוי כל הפרוזדורים והמדרגות. ריצוף שתי כיתות, החלפנו מעקות במדרגות, שדרגנו את חדר המורים, כולל תקרה אקוסטית וחלונות. חיברנו את הספרייה ואת חדר המחשבים על ידי הורדת קיר. ממש בימים אלה אנחנו מסיימים את חדר הספרייה, אנחנו מחכים רק ל... אקוסטית. איטום גג אולם הספורט, ... הכניסה וחדרי השירותים באולם. שני סלים אולימפיים באולם. תאורה במגרש הספורט. ביצענו ... בית הספר באולם ופתרנו את בעיית הניקוז על ידי תכנון. הביצוע יחל בסוף חודש ספטמבר.

אמירים. איטום גג מבואות בית הספר, שגרמו לדליפות מקומה שלישית לקומה ראשונה, גרמו נזק גם לחשמל. שיפוץ כולל של חדרי השירותים שנפגעו ובשל סתימות חוזרות ונשנות. שיפוץ בסיסי של חדרי שירותים נוספים, קרמיקה שנפלה. הנגשת כיתה והפיכתה לכיתה שמע. הסבת הספרייה ... בשל הצורך וגידול בית הספר ותלמידים ושיפוץ המדרגות. טיפול ב... הקיר התומך, מזרחית. משהו שהיה אמור להסתיים כבר לפני שנה. הוא הסתיים ממש בשבוע הקרוב. עשינו שם יציקות מאוד כבדות, על מנת להחזיר את החצר למצבה הקיים, ולצקת פעם אחת ולתת אישור בטיחותי.

שיפוץ חדר המחשבים, התקנת תאורה במגרשי הספורט, שיפוץ מעבדת מדעים שתסתיים אחרי החגים, התקנת ארבעה סלים מתכווננים. שניים נוספים יוחלפו במהלך אוקטובר. וכמובן שדרוג וציפוי אקרילי שאנחנו נעשה אותו רק בראש השנה.

גולן. צביעה חיצונית של כלל מבנה בית הספר. צביעה פנימית של מסדרונות בית הספר, טיפול ושדרוג חדרי שירותים, הקמת במה בחצר בית הספר

והצללה. תבוצע ממש בימים הקרובים. טיפול בתשתיות הניקוז, ... בית הספר גם יבוצע במהלך חודש ספטמבר.

בית ספר דורון. בשל בניית הכיתות החדשות, לא שופץ בית ספר דורון. אנחנו הכשרנו את הכיכר והשביל להולכי רגל מרחוב השדות. קבענו את הגדר המוסדית סביב מגרש הכדורגל הסינתטי והתקנת התאורה במגרשי הספורט גם תבוצע במהלך אוקטובר.

הדר. איטום גג בית הספר. החלפנו את המעקות במדרגות, החלפנו את הריצוף. החלפנו בכלל את חלונות בית הספר בשל ליקויי בטיחות שמצאנו. צבענו את הכיתות, זיפתנו את הגישה, גם דרך רחוב סולד. עשינו שיפוץ מקיף באולם הספורט, כולל התקנת רצפה חדשה. מה שאתם רואים זה לפני הצביעה. צבענו את הקיר החיצוני של אולם הספורט. הנגשת הכניסה לאולם ספורט. התקנת הסלים המתכווננים. הצבת מתקני המשחק, תגיע ממש בחודש ספטמבר. שני מתקנים נחתו. עוד אחד בדרך. ואז נוריד את ... וגם לילדים הקטנים יהיה איפה לשחק.

קרית יערים. אנחנו השמשנו כיתה והפכנו אותה לכיתה שמע. עשינו ... איטום באולם הספורט. כמובן התקנת הסלים המתכווננים. יש לנו בדרך אולם ספורט חדש. קרית יערים יקבל בסוכות איזשהו שיפוץ ליקויי בטיחות שקיימים בחצר. שזה השטחת החול שנקוו בו בורות בשל היקוות מים.

עלומים. החלפת כל הריצוף במסדרונות. החלפת מעקות. שדרוג מקיף של כל מעבדת המחשבים והמדעים. חשמל, מיזוג, ארונות, תקרה, פי.וי.סי. שיפוץ יסודי של כל חדרי השירותים וטיפול בכל ארונות חשמל. בית ספר עלומים היתה משימה מאוד קשה. כי התכנון לקח הרבה מאוד זמן ונכנסנו לשם באיחור של מספר ימים. כמו כן החלפנו את מערכת המיזוג באולם ספורט, שידרגנו את המשטח, שיפצנו את כל חדרי השירותים באולם, החלפנו את הסלים, צבענו את כל משטחי הספורט. סליחה, נצבע את כל משטחי הספורט

בסוכות והגברה ותאורה יבוצע גם במהלך ספטמבר.

קלמן. צביעה חיצונית של כלל המבנים, במתחם בית הספר. המבנה הראשי, המבנה הקטן ואולם ספורט. אתם יכולים לראות את הלפני ואחרי. אין ספק שצבע עושה הרבה עבודה. הנגשנו שלוש כיתות והפכנו אותן לכיתות שמע. עשינו עבודות הצללה במגרש הספורט, התקנו תאורה במגרשי הספורט. החלפנו כמובן ארבעה סלים לפי תקן. ושדרגנו את המשטחים באולם הספורט. במהלך אוקטובר כל הציוד הוזמן, הכל ייכנס לעבודה בסיום החודש.

רוטברג. איטום גג בית הספר, שדרוג והקמת כל הפרויקט של 'עוז לתמורה'. איטום חלונות. הריהוט של 'עוז לתמורה' בדרך. קצת פאשלה עם הנגר, אבל זה ייקח כמה ימים. איטום חלונות, כמובן, באולם ספורט. החלפנו שלושה סלים. אולם גורי, אנחנו החלטנו, בשל לחצי זמנים מאוד קשים לא לבצע אותו. זה אמנם אולם שחייב שיפוץ יסודי. אנחנו צריכים לצורך זה חודשיים וחצי שלמים אחרי תכנון. תכנון קיים וזה ייכנס לעבודה כשיהיו לנו את החודשיים לבצע.

אלון. שדרוג והקמת פינות עבודה, שוב, במסגרת 'עוז לתמורה'. שיפוץ ושדרוג כולל של חדר המורים. שיפוץ ושדרוג הקונסרבטוריון, טיפול ושדרוג כל ארונות חשמל, איטום הקיר, ובספורט החלפנו ארבעה סלים.

זהו. אלו כל השיפוצים לקיץ. זו היתה עבודה מאסיבית סביב השעון, של כל הצוות. השנה החלטנו קצת להדגיש יותר את פרויקט נשק וסע, גם בשל הרצון ליצור זהירות בדרכים וגם ליצור מודעות בקרב בתי הספר, ההורים והילדים. אז צבענו את המפרצים, ואיפה שלא צבענו מפרצים, ובכלל, שמנו תמרורים חדשים, של ... כניסה לשלום.

ניקיון ופינישים. מנהל פרויקטים, רועי אבידור ורמי נבון. אני יכולה להגיד לכם שבמשך עשרה ימים ניקינו את בתי הספר בצורה מאוד יסודית. כולל

חלונות. הורדנו את כל חלונות בתי הספר, למעט הדר, שהחלונות היו חדשים. אבל הורדנו את כל החלונות, הברקנו את כל החלונות. הבאנו אנשי סנפלינג, ניקינו בגובה. הבאנו מכונות פוליש לכל הקומות. גם בשל השיפוצים המאסיביים שחלקם עברו, וגם בשל הצורך באמת לא להעמיס על הצוותים, הפדגוגיה, ולא להעמיס על צוותי המורים, שהיו עסוקים בהכשרת השנה החדשה, אלא באמת בשביל לתת לצוות החינוך לעבוד ולא להתעסק בניקיונות.

אני חייבת לציין פה לטובה הרבה מאוד אבות בית שעזרו לנו בכל בתי הספר. שנתנו יד 24/7 בשביל לסיים את זה.

טיאוט בתי הספר ופינוי הזבל. אנחנו נכנסנו בשבוע האחרון כמעט כל יום, על כך תודה גם לאיציק כהן, מנהל מחלקת תעבורה. ... ופיתוח בגינות, בכל מוסדות החינוך. נכנסנו כדי לתת פוש בכל בתי הספר והגנים. על כך תודה לג'קי ועוזי, ממחלקת גנים ונוף.

אישורי בטיחות. כל מוסדות החינוך קיבלו אישור בטיחות. תודה לך יעקב, על סיורים באחת ושתיים לפנות בוקר יום לפני, כדי לסיים את הגנים החדשים. יש לנו 100% עמידה בתקני הבטיחות ממשרד החינוך. קיבלנו ביום שישי בצהריים אס.אמ.אס מהמפקחת על הבטיחות במשרד החינוך: 'כל הכבוד לכם רמת השרון. עמדתם ב-100% היעדים', שזה היה מאוד מחמם את הלב.

אישורי בטיחות, מתקני ספורט. אריק דורון ויאיר מינץ שגם עבדו גם סביב השעון. יש אישורים של כל מתקני הספורט. דרך אגב, בית ספר שלא קיבל אותם יוכל לקבל אותם. וכמובן בדיקות קרינה, על ידי המחלקה של דגנית טל, בפקודת דגנית בוצעו בדיקות קרינה בכל המוסדות בהם בוצעו עבודות חשמל מחדש ובהם עשינו שיפוצים, ובכל בדיקות נמצאו תקינות וכולם עומדים בתקן.

מי שלא ראה שלושה ימים, ביום פתיחה ויומיים לפני, הכנו חדר עדכונים מוסדות חינוך. היו לנו בערך שלושה טלפונים. למדנו עם זה. אבל חדר העדכונים נתן גם הרבה מאוד, אחד ליום בערך. ... את הצוות המוגבר שישב באגף החינוך, תגברנו את אגף החינוך, נתנו קו ישיר. זה היה שווה לנסות, גם בשביל להגיד שאולי אנחנו לא זקוקים לזה. אבל אולי אם זה לא היה, היה פה הרבה טלפונים, אף פעם אי אפשר לדעת. אבל נשקול לעשות זאת בעתיד, גם שנה הבאה, אולי לא שלושה ימים, אולי יום אחד. סך הכל היתה חוויה מרנינה.

מר אבי גרובר: שירלי, זו המחמאה הכי גדולה שיכולתם לקבל. מבחינת המערכת. זה שהגענו ליום, יומיים האחרונים וסך הכל ההורים ידעו לאן הם הולכים, מה הם הולכים והיה להם ביטחון במערכת, זו תעודת כבוד מאוד גדולה למערכת, שלא הייתה איזושהי פאניקה, לא היה מצב של חוסר ודאות גדול. וזה אומר שהכינו את בתי הספר ואת גני הילדים וקלטו אותם והם ידעו לקבל את התשובות והם ידעו לאן הם הולכים.

אנחנו, לא דרך חדר המצב, אנחנו בקומה השלישית בעירייה, מקבלים עדיין לא מעט פניות סביב כל מיני עניינים פרטניים. וזה שהיה מצב שבו ההורים, על אף כל הפרסום המאסיבי, ידעו מה קורה איתם, אני חושב שזה משהו שאנחנו צריכים לדעת לקחת את זה ובאמת להעריך את הציון הגבוה פה שהמערכת קיבלה כמערכת, ולחייך על זה ולהמשיך את זה, אבל לקוות שככה זה ייראה כל שנה.

גב' שירלי פאר-יגרמן: ב-31.8 הטמענו את כבל ברחוב ראשונים, לו"ז של חברת החשמל, לא תלוי בנו. זה בעצם כבר שנה רץ בין עיריית רמת השרון לחברת החשמל. התאריך שנקבע היה 31. בעצם הטמענו את הכבל... גני ספיר וענבר, מה שגרם בעבר לאיזושהם חששות, הוסרו.

ביום חמישי, ה-1.9 נפתחה שנת הלימודים. כל הצוותים ... בכל מוסדות

החינוך הנקיים והמשופצים. 9,236 ילדים בעיר, ועל כך אני באמת רוצה להודות לכולם.

אני רוצה להגיד עוד דבר על תהליך השיפוצים. כבר בנובמבר, עוד חודשיים, מתחילים שיפוצי קיץ 2017. אנחנו לא נחים. קודם כל, גם בסוכות אנחנו ניכנס לעשות את כל הפינישים, מה שאנחנו עדיין מחויבים ומה שלא הספקנו. אבל בנובמבר אנחנו סוגרים שיפוצי קיץ 2017. אז כל מי שיש לו, ואנחנו נעשה את הישיבות, ואנחנו נעשה את אותו תהליך. גם עם ועדה, גם עם ההנהגה היישובית, גם עם מנהלות בית הספר וגם כמובן אגף החינוך, שמלווים את השיפוצים יחד איתנו, ב-2017 אנחנו נרצה את אותו תקציב, כדי להמשיך ולהעמיק את היסודות של מערכת החינוך וכדי לתת תשתית הולמת גם ביצירת חללים ועם למידה משמעותית, קצת שונים, בהתאם לכל התוכניות הפדגוגיות של תוכנית האב שלבסוף, אחרי התהליך תימצא. אבל זה יהיה התהליך. אז תכינו את האקסלים, כי זה מגיע מאוד מהר. ואנחנו נתחיל.

אם נוכל לנצל את פסח, כבר להתחיל חלק מהשיפוצים, כדי לא להגיע כמובן ליולי-אוגוסט, אנחנו נשמח. כל מה שקשור גם לקייטנות קיץ, עם הגנים, עם הילדים, עם הכיתות הקטנות וכו'. תודה רבה.

גב' רות גרונסקי: אני רוצה להגיד משהו. אני רוצה להגיד דבר אחד. שירלי דיברה 'אנחנו, אנחנו, אנחנו', אבל היה מנצח לתזמורת הזאת, זו היתה שירלי. ואני חושבת שכולנו צריכים לעמוד ולהצדיע לה, כי מה שהיא עשתה בזמן הקצר הזה, אין מילים. שירלי, אין מילים. תודה רבה, בשם כולנו.

4. דבר ראש העיר, מר אבי גרובר.

מר אבי גרובר: רותי, גנבת לי את המילים מהפה. באמת, יש פה ... מוביל צוות חדש. ראש עירייה חדש ומנכ"לית חדשה. ונכנסנו באמת, לקחנו

על עצמנו אתגר מאוד גדול. 20 מיליון שקל. זה היקף שלא היה פה. עשו בהיקפים אחרים שיפוצי קיץ כל שנה, אבל השנה החלטנו באמת להציב לעצמנו רף מאוד גבוה. ובאמת, מי שראה את שירלי עובדת בחודשיים, שלושה האחרונים, 24/7, לא 100%, 200% בתוך העניין.

אבל שירלי, אני חושב ששנינו יודעים את האמת גם. שהיה פה צוות בתוך העירייה, היה קיים בעירייה. יותר חשוב באמת להגיד את המילים, כי זה באמת מאוד חשוב. אנשים מאוד מסורים, מאוד מכירים את המערכת. שבאמת התגייסו בצורה מיידית. גם חלק מהדברים לבוא להסביר לנו, וגם בחלק מהדברים לקחת את ההובלה עליהם.

ובאמת עשינו פה מהלך מאוד נרחב, מאוד קשה. שהצריך מאיתנו המון כוחות. עכשיו, חשוב לי להגיד פה. אנחנו לא משלים את עצמנו שב-20 מיליון שקל הכל טופל. אנחנו מתחילים איזושהי דרך. אני בטוח שיושבי ראש הוועדים יש להם רשימה לא קצרה. בחלק מבתי הספר הצלחנו להגיע אליהם פחות. אני יודע את זה, קרית יערים. יש בתי ספר שפחות הצלחנו כרגע לטפל בהם. ואנחנו נצטרך למצוא את הדרך, כמו ששירלי אמרה. 2017 ויש 2018.

אני יודע, למשל סיפרו לי שבגבעתיים זה סדר גודל של 150 מיליון שקל, עד שהם הרגישו שהם סגרו, שהם עברו על כל מוסדות החינוך וסגרו ויישרו קו והביאו אותם למצב חדש, ומאז כל שנה 7, 8 מיליון שקל של שוטף, לאחזקת בתי הספר.

אז עשינו השנה הרבה עבודה. ואנחנו כל שנה נמשיך לעשות את העבודה הזאת. ובאמת תודה לכל אותם עובדים. זה לא מובן מאליו. באמת, יש פה אנשים שעבדו יום ולילה, ותנאי שכר פה, היכולת לתגמל עובדים, לתת בונוסים, כל הדברים האלה, זה לא קיים בשירות הציבורי. באמת, כאילו. בשוק הפרטי זה נורא פשוט. גומרים את הפרויקט, נותנים עוד משכורת, עוד שתי משכורות, חמש משכורות. כל מיני מספרים כאלה עפים. פה אנחנו לא

יכולים לתת את זה. אנחנו יכולים להגיד לכם תודה ענקית. אתם נבחרת מדהימה. ויש לנו עוד המון דברים לעשות.

עכשיו אני מה שנקרא לוקח את הדברים אלי. נתחיל קצת להריץ את המצגת. תראו, הציגו פה המון נתונים. והנתונים האלה מראים תמונה של מערכת, שבחלק מהמקומות כביכול נמצאת על הקצה. ואחד הדברים שלדעתי היו קצת חסרים בשנים האחרונות זה ההסתכלות של החמש והעשר שנים קדימה.

עכשיו, אי אפשר להתעלם מזה שהיה פה מצב מיוחד. לאור עניינים כאלה ואחרים שהיו סביב ניהול העיר. אבל אנחנו מגיעים למצב שאם אנחנו לא נדע להסתכל חמש ועשר שנים קדימה, להבין מה המשמעויות ומה אנחנו צריכים לעשות, כל הדברים הטובים האלה שהצגנו לכם פה על הלוח, זה יהיה קריסה. פשוט כך.

רמת השרון עומדת בפני מהלך לא פשוט בכלל. מי שקצת קורא עיתונים, אנחנו עיר... אז אנחנו נהנים מכמה מיליונים טובים של שקלים מבסיסים צבאיים. כולם חמים עלינו, כולם מחפשים את השניים, שלושה עולים שבאו לרמת השרון. כולם מחפשים איך לאזן בין כל הרשויות ולקחת לנו את המעמד הזה של עיר העולים.

המשמעות של זה, זה סדר גודל של 15 מיליון שקלים. וגם תע"ש, גם הבסיסים אמורים לצאת מרמת השרון. וזה עוד אובדן הכנסה משמעותי לרמת השרון. אזורי התעסוקה בינתיים מתפתחים לא בקצב שהיינו רוצים לראות אותם מתפתחים. אנחנו עוד לא יכולים לראות הכנסות משמעותיות בארנונה ממסחר ותעסוקה.

עכשיו, למה אני אומר את כל זה? כי כל המספרים שהבאנו, כל התוכניות, כל הדברים שהבאתי, עולים כסף. וכמערכת אנחנו צריכים להבין שאת הכסף הזה אנחנו מביאים מהבית. משרד החינוך משתתף עד היקף מסוים. אני חושב

שאחד הדברים שאפיינו את המערכת ברמת השרון זה שאנחנו השכלנו להביא את הכסף הנוסף ולתת את הכסף הנוסף, ואנחנו ראינו את זה בעיקר בתיכונים, ותיכף אני קצת יותר אסביר על המספרים.

אבל אם אנחנו רוצים לשמור על ההשקעה הזאת, אנחנו צריכים למצוא את הדרכים לייצר לנו מקורות, וזו עבודה תקציבית מאוד קשה, ואנחנו נצטרך לעבוד מאוד קשה כדי לנהל את הכסף הזה. אז בוא נתחיל קצת, שתראו את המספרים.

במקביל לתהליך שפירטנו מקודם, שבמסגרתו אנחנו מאבדים מקורות הכנסה, תהליך מבחינתי מאוד מבורך שרמת השרון עוברת אותו, שיש לנו יותר ויותר ילדים. רמת השרון הרבה מאוד חבריה צעירים חוזרים לרמת השרון, נמצאים ברמת השרון. אתם רואים פה את המספרים. אם את כיתה י' מתחילים 460 ילדים, כיתה ז' זה כבר 520 ומשהו ילדים, כיתה א' אנחנו מדברים על כמעט 800 ילדים בשכבה.

ואם אתם זוכרים את המספרים שדיברנו עליהם, את התוספות שאנחנו כעירייה נותנים, כדי שאנחנו נוכל, המשמעות היא שאם אנחנו לכל הילדים האלה נותנים את הסל שנתנו קודם, אנחנו צריכים עוד עשרות מיליוני שקלים כדי לשמור על אותה הוצאה.

עכשיו, אני יודע, זה קצת מתחיל, יש פה איזושהי חזרה וחזרה על המשמעות הכספית. האתגר שלי כראש עיר זה להיות מסוגל לשמור את ההוצאות האלה, את רמת השירות הזאת שאנחנו נותנים לתלמידים שלנו, ולא להתפשר בדבר הזה. זה אומר שאנחנו מבחינתנו כמערכת יש לנו אתגר מאוד משמעותי וגדל. אבל מה שאנחנו רואים פה בנתונים האלה, ועוד פעם, זה ממשיך בגני הילדים. אנחנו רואים את הנתונים האלה.

במהלך השנה הקרובה, 600 יחידות דיור אמורות להתאכלס בשניים, שלושה

פרויקטים במורשה. יש פרויקטים של תמ"אות ודברים אחרים שנמצאים בצנרת. היישוב הקיים גדל מעט. עוד תופעה שאנחנו רואים, בעיקר במרכז רמת השרון, זה יותר ויותר דירות להשכרה. אם הדור של ההורים שלי, כשהוא הגיע לרמת השרון, כולם חיו, המשפחות היו הבעלים של הדירות, הם גרו בדירות האלה 30 ו-40 שנה, עכשיו אנחנו רואים שהדירות האלה משאירים אותם כנכס. מה שאנחנו רואים זו תחלופה כל הזמן של דירות, צעירים שמגיעים לרמת השרון, גילאי 35, 40, ילד שניים קטנים. נשארים ברובע בעיקר הדר, אנחנו רואים את זה מאוד חזק ברובע הדר. המשפחות האלה מגיעות לגיל 45, 50, משפרות דיור ואנחנו מגיעים לגילאים הצעירים.

זאת אומרת אנחנו רואים מצב, אם היו גלים מאוד גבוהים כאלה, עליות וירידות, אנחנו רואים שכל הזמן מספרים של ילדים. מי שמסתכל בשנתון הסטטיסטי של הלשכה למרכזית לסטטיסטיקה, רואה גם מגילאי אפס עד ארבע כמות מאוד גדולה של ילדים. אנחנו מדברים על סדר גודל של 2,000 ילדים ברובע אלון והדר, בשישה שנתונים של אפס עד שש.

הילדים האלה יגיעו לבתי הספר היסודיים, ואנחנו ראינו פה את המספרים. זה לא איזה משהו שהולך, זה לא שהיתה איזו שנה, צחקתי בבוקר. זה לא שהיתה איזו שנה עם הפסקת חשמל. וכולם, הלוואי עלי, מה לעשות. זו תופעה קבועה שאנחנו רואים. היינו במשרד החינוך. אמרו לנו שמה שהם ראו ברמת השרון הם לא רואים כמעט בשום עיר בארץ. סדר גודל של כמעט אפס תוספת יחידות דיור, עלייה של 80% במספר הילדים. זאת אומרת כמעט כפול ילדים בכלום שנים על עיר שכמעט ולא צמחה וגדלה. ולכל הילדים האלה צריכים למצוא פתרונות וצריך למצוא מקומות. וזה משהו שהוא...

10,236 ילדים סך הכל נמצאים במערכת. אני לא אחזור עוד פעם על הדברים. באמת עשינו המון שיפוצים ופתחנו את הגנים לילדים בעלי הצרכים המיוחדים. הכנסת 'עוז לתמורה' זה מהלך, השנה למעשה היינו על פניו

חייבים להיכנס למערכת. בשנה האחרונה נדרשנו להצטרף למערכת, ואני חושב שעשינו מהלך נכון שהצטרפנו. אני חושב שסך הכל זה מהלך נכון. אני חושב שזה באמת נותן יותר כלים לנו, לתת פיתרונות פרטניים לילדים. אנחנו נמצאים בתוך 'עוז לתמורה', אבל צריך להבין מה זה אומר. מורה שעבד 100% משרה, עכשיו הוא עולה ל-142% משרה. זו תוספת של שעות שאנחנו נותנים לכל אותם הורים, ובאמת אני אומר. אנחנו עושים כל מאמץ לשמור על ההורים ולהמשיך לתת לילדים בגיל התיכון את המסגרות המאוד מיוחדות שיש פה. אחרת... בארץ. וזה תיכונים שאנחנו צריכים לדעת לשמור איך לתת את זה. זה אתגר גדול.

ודבר שאני מאוד מתרגש שאנחנו הולכים אליו השנה הזאת זו תוכנית האב. ובאמת, איך, מה המערכת לתת למורים שלנו, למנהלים שלנו, להורים, לילדים, הבנה וידיעה לאן אנחנו הולכים בשנים הקרובות. זו לא מערכת שכל שנה יושבת בסוף השנה ומנסה לחשוב 'אוקיי, איזה פרויקט עושים השנה'. אלא שיש לנו תוכנית עבודה מסודרת, שמסתכלת שנים קדימה. ואני רוצה שתוכנית אב הזאת בעיקר תתעסק בתכנים ובמהות, ופחות בבינוי ובמסביב של זה. למרות שעוד פעם, נהיה חייבים לעשות את זה ואנחנו נעשה את זה.

ממש בשבועות הקרובים. אנחנו כבר בחרנו את החברה שתלווה אותנו בתהליך הזה. הכסף נמצא. אנחנו נשתף בזה המון את הציבור. מאוד חשוב לנו גם יושבי ראש הוועדים, גם חברי הוועדים, וכמובן שסגלי ההוראה, המנהלים, ואנחנו כן נרצה לראות שם יותר ויותר תושבים, באים ומשתפים אותם במחשבות שלהם, ועוזרים לנו להניע את התהליך הזה.

אנחנו הצלחנו השנה לשמור, לא עלינו בחצי אחוז סדר גודל, מבחינת העוגה, בעוגה של החלק של החינוך מתוך סך הכל העוגה. אבל אני עוד פעם אומר. אנחנו שומרים על אותו חלק יחסי. והמספרים של הילדים הולכים וגדלים. המשמעות היא שאם לא נדע ליצור, אם לא נדע לנהל את הכסף הזה נכון, ולא

נדע למצוא עוד מקורות פר ילד, יהיה לנו בסופו של דבר פחות כסף. וזה פרט מאוד משמעותי לנו כעירייה.

אנחנו רואים פה את המספרים. הציגו את זה קודם. הפער בין השקעה בחינוך ליסודי בחינוך בחטיבות ובתיכונים הוא אדיר. כשאנחנו מדברים על כמה מאות שקלים לחינוך יסודי, מול 14, 15 אלף שקלים בתיכונים, זה פער אדיר. אני עוד פעם אומר. השאיפה היא לא לבוא ולקחת מהתיכונים. אלא השאיפה היא למצוא את המקורות ולתת עוד ועוד גם לילדים בגילאים הצעירים. וככל שנדע בגיל הצעיר יותר לתת... יותר, יכול להיות שיהיו דברים שבאמת אולי יתייתרו בהמשך, אבל השאיפה היא באמת לראות איך אנחנו מעצימים את החינוך היסודי, ולא בהכרח לוקחים מצד אחד ומעבירים לצד השני. זו לא שאיפה בפני עצמה.

אני רוצה פה כן להתייחס לעוד נתון, שעולה ועולה. תראו, אני הייתי צריך לקבל החלטה במסגרת התקציב, וכשאתה מוביל מערכת, אז יש גם החלטות קשות. אני מדבר על הנושא של ההסעות בבית ספר אורנים. במהלך השנים האחרונות הסענו המון ילדים בבית ספר אורנים. למעשה נוצרה איזושהי אפליה מסוימת בתוך המערכת, של דבר מסוים שניתן כמעט רק לבית ספר אורנים.

אני בטוח שזה נעשה בכוונה טובה, אבל באיזשהו מקום זה קצת הלך לאיבוד. אם אני מסתכל על המספרים למשל של רעננה, עיר עם 85,000 תושבים, מסיעים 450 ילדים. בחולון, עיר עם 230,000 תושבים, מסיעים 300 ילדים. הרצליה, מסיעים 1,000 ילדים. ברמת השרון מסיעים כמעט 1,200 ילדים.

המשמעות של זה היא המון מיליונים של שקלים שהולכים לטובת הסעות של ילדים. עכשיו, חוזרי המנכ"ל מדברים על 2 ק"מ בגילאי א' עד ד', ו-3 ק"מ ב-ה', ו'. אנחנו לא באנו בבת אחת וביטלנו את זה ואמרנו 'אנחנו הולכים לגמרי לפי החוק'. אנחנו עשינו איזשהו שלב ביניים. המשמעות היא 5 מיליון

שקלים.

אם אני הייתי צריך לבוא לקחת 5 מיליון שקלים מתוכניות לימודיות ואחרות, או שהייתי צריך, הבחירה הזאת, בין לצמצם את ההסעות, אני אומר עוד פעם, אנחנו עדיין מסיעים הרבה מאוד ילדים, במורשה, זו החלטה שהיתה קשה לקבל. היא לא החלטה פשוטה. פוליטיקאים שנה, שנתיים, שלוש לפני בחירות לא רוצים לקבל החלטה כזאת. אני יכול להגיד לכם שכן, אנחנו בוחנים בכל זאת. יש ילדים שמה שנקרא נמצאים 20, 30, 40 מטר מאותו רף ששמנו. אנחנו נהיה בהידברות עם ועד ההורים. אנחנו נבדוק את ההיקפים של הילדים, ויכול להיות שבאמת מאותה תחנה מהחלוץ ומאילת אנחנו ננסה למצוא את הדרך בהשתתפות מסוימת של ההורים, ננסה למצוא את הדרך כן לאפשר לילדים לעלות על ההסעות ולהגיע, כמו שהם התרגלו, לבית הספר היסודי.

ודבר נוסף שאנחנו עושים בהקשר הזה, ואני חושב שהוא גם כן מאוד חשוב. באמת, הקטע הזה שאתה פותח בבוקר את היום ורץ לך מישהו לתוך החדר, עם איזו שמועה חדשה, מאוד מבוססת על משהו חדש שקורה, ואתה מוצא את עצמך שאתה צריך להוכיח שאין לך אחות. אני הבוקר שמעתי שהוחלט לבטל את הבנייה של בית הספר החדש במורשה. אין עוד בית ספר במורשה, שאורנים יסתדר, הכל בסדר.

אנחנו הולכים בכל הכוח לבנות בית ספר חדש במורשה. שום דבר לא השתנה מהבחינה הזאת. בית הספר ייבנה, אני מקווה, בקרוב מאוד אנחנו נצא לדרך עם הבנייה, איפה שמגרש האימונים של הכדורגל. אנחנו בוועדה המקומית הקרובה נעשה איזושהי הצרחה מסוימת של שטחים שצריך לעשות מבחינת התב"ע. אנחנו עובדים מול משרד החינוך, וכמה שיותר מהר לקדם בנייה של בית ספר יסודי נוסף, בצד המזרחי של מורשה. ומהבחינה הזאת, ברגע שיהיה בית ספר יסודי נוסף במורשה, זה ייתן לנו כיסוי שילד לא יצטרך ללכת את

המרחקים שחלק מהילדים היום במורשה נדרשים ללכת אותם. אז זה היה לי חשוב להגיד.

ערכים. דיברו פה המון על ערכים. כראש המערכת, ככה באמת בכמה מילים את הראייה החינוכית שלי. כשאני כותב פה 'לא כל הילדים זהים', אז זה ברור שלא כל הילדים זהים. אני לא מדבר מבחינת צרכים מיוחדים או רגעים מסוימים. אני מדבר על זה שיש ילדים שנורא טובים במתמטיקה, ויש ילדים שנורא אוהבים אומנות.

אני חושב שתפיסת העולם הזאת שאומרת שכל הילדים, אנחנו רוצים שהם יצאו כימאים או מתמטיקאים, או כל מיני תפיסות כאלה, אני חושב שדווקא היום העולם מבין שכל ילד ומה שהוא אוהב לעשות, צריכים לדעת להעצים את היכולות ואת הכישרונות של הילדים שלנו. אני יודע שעושים את זה נורא יפה בתיכונים, ויש המון מגמות שנותנות לילדים באמת איזשהו סל מאוד רחב, והייתי רוצה לראות את זה קורה כמה שיותר מוקדם במערכת.

דיברנו על סביבת הלימודים. תיכף אני אכנס למספרי הילדים בבתי הספר. אבל באמת, השקענו המון בחמשת בתי הספר, שיהיה כיף להגיע לבית ספר, שבתי הספר יהיו, לא יודע איך להגיד את זה, welcome, באמת מסבירי פנים לילדים, ונוחים ובטח בטוחים. השקענו המון כסף בבטיחות של בתי הספר. ואנחנו שולחים את הילדים שלנו באווירה יותר בטוחה.

אבל חבר'ה, בית ספר עם 830 ילדים, שיש חצי הפסקה, וכל מיני כאלה תופעות, זה מקומות מאוד צפופים לילדים שלנו. ילדים צריכים קצת מרחב מחייה, צריכים קצת לצאת לחצר. צריכים לקבל את המקומות להתבטא. זה בא על חשבון חדרי ספח. זה בא על חשבון הרבה דברים שאנחנו רוצים ולא יכולים לתת לילדים שלנו. ותיכף אני אראה מה המשמעות.

ערכים, המון שנים אנחנו רצנו אחרי הילדים ושמנו את הילדים במרכז.

ובאמת הילדים מאוד חשובים בתוך המערכת. אבל אני חושב שהמורים, וסגלי ההוראה, אתם המנהיגים של החינוך. אני חושב שאנחנו צריכים באמת לראות איך אנחנו מעצימים אתכם ואיך אנחנו דואגים כמה שיותר. אני חושב שלא צריך לפחד מהמילה הזאת. גם כבוד וגם משמעת בתוך המערכת. וזה מאוד חשוב שהמורה, אם אני יודע, מישהו בא אלי בתלונה השבוע למה הילדים צריכים לקום כשהמורה נכנסת.

מתי הם קמים? קמים עכשיו? **!!!**

מר אבי גרובר: מסתבר שכן. ואני מודה שאני פחות מתערב. וזה לא רע, שבה מראש העיר שצריך לקום, וראש העיר נכנס ונתן שמאל-ימין-שמאל, ואני משאיר לכם את המקום של להחליט את זה, אבל את יודעת משהו? באיזשהו מקום חייבתי ולא מצאתי לנכון להתערב בעניין הזה. אז אני בטוח שזה בא אצלכם מתוך מקום שבאמת זה ברור שהשיעור התחיל והמורה נכנסה, המורה נכנס, ומתחיל שיעור וצריך לדעת לכבד את המורה. ואני חושב שילדים שידעו לכבד את המורים שלהם, אחר כך הם גם ידעו לכבד את החברים שלהם. אני מאוד מקווה שלפני זה הם כיבדו את ההורים שלהם. והם יגדלו להיות מבוגרים טובים יותר.

אחד הדברים המשמעותיים שאנחנו מתארגנים לעשות במסגרת תוכנית האב, ואהרון, זה מתחבר למה שדיברת על ההתנדבות. החיבור של החינוך הפורמאלי והלא פורמאלי. יש לנו את הצופים ויש לנו עוד מסגרות. ויש לנו את אגודת הספורט, ויש לנו את מגוונים, ויש לנו המון דברים שקורים. חינוך לא מתחיל בשמונה ולא נגמר בשעה שתיים, שתיים וחצי. מצד שני עמליה לפעמים חוזרת בשש. היו ימים שלא עבדתי, אני לא יודע מה... אבל באמת כאילו, אתם מעבידים אותם קשה פה.

אנחנו באמת רוצים לראות איך אנחנו מאוד מעצימים את הממשק הזה, בין מה שקורה בבתי הספר לבין מה שקורה בכל המסגרות המשלימות. וזה יהיה

אחד הדברים שאנחנו נתייחס אליו בתוכנית האב.

אז באמת אנחנו בפעולות ההמשך, יש לנו את גיבוש תוכנית האב, שתהיה מסמך שלפיו אנחנו נעבוד קדימה. נושא מעונות היום. תראו, עד שלא היה את אותו משבר, את אותו יום שיצאה הודעה ואחרי זה כמובן שבוטלה, לראות את כמות הטלפונים והפניות של הורים שכל כך צמאים לפיתרון הזה של אפס-שלוש, ויש פה המון שותפים מסביב לשולחן הזה. זה גם עידן וגם דוברת והמון שותפים למהלך הזה. אנחנו רוצים, כמערכת, באמת לתת כמה שיותר פיתרונות לגילאי אפס-שלוש. שעיריית רמת השרון תהיה כתובת גם לגילאים האלה ואנחנו עוד נראה איך אנחנו נעשה אותם.

אישרנו תב"ר לשבט הצופים. המספרים שם הם אדירים מבחינת הכמויות של הילדים, ואנחנו צריכים לתת להם מקום יותר...

שדרוג ובניית אולמות הספורט. אז באמת השקענו 2 מיליון ₪ באולמות. וחסרים לנו המון אולמות. זה פשוט מטורף לראות מה שקורה כרגע עם האולמות. יש לנו מחסור אדיר באולמות ספורט ברמת השרון. היה לנו איזה מסמך מהפיס שדיבר על שמונה אולמות שחסרים ברמת השרון. אנחנו בונים אחד חדש בקרית יערים. אנחנו צריכים לבנות עוד. זאת תהיה עבודה לא פשוטה בכלל. צריך לראות איפה עושים את זה, כמובן.

בקלמן. **!!!:**

מר אבי גרובר: כשאחד צועק 'אצלי, אצלי, אצלי', והשכנים צועקים 'לא פה'. סתם אני אספר לכם אנקדוטה קטנה. בדורון, בית ספר שכבר קיים כמה שנים, ויש מגרש ספורט שקיים בצד המערבי יותר, אוכלס לפני חודש סדר גודל בניין חדש. הבניין התחיל להיבנות אחרי שבית הספר היה קיים שם. יום אחרי שהבניין אוכלס, אנחנו מקבלים מכתב מאחד השכנים 'את המגרש מתחת לחלון שלי אני דורש לסגור ולהעביר לאנשהוא'.

זאת אומרת הבן אדם קנה דירה מעל מגרש משחקים, והדבר הראשון שהוא עשה שהוא נכנס לדירה זה להתיישב ליד המחשב כשחיברו אותו, ולכתוב מכתב: 'את המגרש להעניף לצד השני או לא יודע לאן'. אז זה משהו שאנחנו מתמודדים איתו כל הזמן.

עתיד מערכת החינוך, אני יודע שחלק מהנוכחים פה מחכים לשמוע את זה. והעתיד כבר כאן. בואו נסתכל מעט על המספרים ובואו נבין. בתי הספר היום כשבאים ומבקשים אישור לבית ספר חדש, אנחנו מדברים על סדר גודל של בתי ספר של עד 18 כיתות.

מה שאנחנו רואים כרגע כאן זה מצב של בתי ספר בפיצוץ אוכלוסין. אוסישקין עם 820 ילדים, 25 כיתות, זאת אומרת שבכל שכבה יש ארבע כיתות, ובאחת השכבות יש ג'5. בית ספר הדר מדביק את הפער יפה. בית ספר אורנים פה, אתם רואים את הזינוק. זה מתייחס לאם אנחנו לא בונים שום בית ספר חדש. אלו המספרים. אם אנחנו לא בונים בתי ספר חדשים.

אורנים, לאור האכלוס של הבניינים החדשים, אתם רואים את הזינוק המשמעותי. אמירים גם כן מעל ל-18 כיתות. ויש את גולן, יערים וקרית יערים, מספרים קצת יותר צנועים של ילדים. ובאמת שם בבתי הספר יש הרבה יותר מרחב לילדים.

בית ספר דורון, מי שמסתכל ורואה, ארבע חמש שנים קדימה גם בית ספר דורון עובר את אותן 18 כיתות. אנחנו נמצאים בשלבים מאוד מתקדמים של הבנייה של השש כיתות הנוספות, ובמהלך השנה הזאת נסיים ותקבלו את הכיתות הנוספות. אבל גם בבית ספר דורון, זה לפני שאנחנו מדברים על זה שנווה גן, עוד יש בנייה שאמורה להיות. ואם תהיה לה הרחבה, אם יהיה נוה גן צפון או איך שקוראים לזה שם. זה נמצא בשלב אחרון של התנגדויות. אבל גם בית ספר דורון אנחנו רואים שהולך ועובר את אותו מספר הכסף של 18 כיתות.

בית ספר אור השחר. אני חושב שבשנה הבאה אנחנו מדברים על תשע כיתות. אנחנו מדברים על עוד שתי כיתות שמגיעות וכיתה שעוזבת, אז זה תשע. אבל אנחנו רואים שגם בית ספר אור השחר הולך וגדל, הולך וצומח במספרי הילדים. אנחנו מדברים שם, מבחינת השטח של בית הספר, זה חצי ממה שאמור להיות בית ספר. ובשלב מסוים כנראה שלא תהיה לנו ברירה, אלא למצוא מקום חדש לאור השחר.

מה המשמעות? המשמעות היא שאם אנחנו רוצים לתת חינוך טוב לילדים שלנו, אנחנו לא יכולים להמשיך עם המספרים האלה של הילדים באוסישקין, הדר ואורנים. אנחנו חייבים לבנות בתי ספר נוספים. אנחנו מדברים על מגרש בית ספר חדש בשכונת מורשה, ובית ספר נוסף ברובע הדר.

כראש עיר, השאיפה שלי שכל בתי הספר ברמת השרון יהיו כמו קרית יערים וגולן, ולא כמו אוסישקין והדר. אני שומע על כל מיני פיתרונות שמציעים לי. 'קח תכניס עוד 100 ילדים, קח מהדר, תכניס עוד 100 ילדים לגולן, תכניס עוד 100 ילדים לאמירים, תכניס את הילדים'. אז קודם כל, ילדים זה לא כבשים, אתה לא לוקח ומעביר אותם מצד אחד של הכביש לצד השני. ואתה לא משנע ילדים מצד לצד. ילדים צריכים ללמוד בסביבה של המגורים שלהם, ליד החברים שלהם. ואנחנו היינו רוצים לראות שכל בתי הספר ברמת השרון הם יותר מהמספרים של גולן וקרית יערים, מבחינת המרחב, האפשרויות ומה שזה אומר. ולא ללכת לכיוונים של אוסישקין והדר.

הדבר הנוסף שאנחנו רואים פה זה המספרים האלה, שדיברתי עליהם בבתי הספר היסודיים. הקטע המדהים הוא הילדים. הם הולכים וגדלים. אנחנו רואים שמגיעים לחטיבות הביניים ואחרי זה לתיכונים. פה אנחנו רואים את המצב בחטיבות הביניים בעוד חמש שנים. אם היום אנחנו מדברים על 1,400 ילדים, אז אנחנו מדברים בעוד חמש שנים על קרוב ל-400,2 ילדים.

זה מה שהמספרים מראים. יחד עם הבנייה, עוד פעם. לפעמים זה לא תמיד

דברים שאתה יודע בדיוק כמה. דרך אגב, עוד פעם, אם אתם מחברים מה שנקרא, שקף לשקף, עיקר הצמיחה היא בקלמן. למה? כי את קלמן מזינים את אוסישקין הדר ואורנים. ואלו בתי הספר שהכי צומחים.

לכן מה שאנחנו רואים זה שקלמן, הקפיצה הגדולה היא בקלמן, מבחינת מספר הילדים. ודרך אגב, חשוב לזכור את זה, בית ספר קלמן הוא בית ספר יותר גדול מבחינת השטח שקיים בו. יש בו את האשכול פיס, ויש בו את האולם. וזה משהו שיש בקלמן יותר. זאת אומרת שאנחנו הולכים לאותם גידול במספרי הילדים, קלמן נותן לנו מענה הרבה יותר טוב לחלק מהחלופות שנמצאות. זאת אומרת, אם אנחנו ניקח את קלמן, סדר גודל של כמעט 14 דונם, ונעביר אותו למשבצת שהיא תשעה דונם, הילדים שלנו ישלמו את המחיר. הילדים שלנו יקבלו, יפסידו את אשכול פיס, יפסידו את האולם. הם יפסידו הרבה דברים שהם מקבלים היום, בחטיבת הביניים קלמן.

אנחנו צריכים חטיבת ביניים שלישית. אנחנו בודקים מיקום לחטיבת הביניים השלישית. התפרסם מיקום מסוים. אנחנו מנסים למצוא מיקום אחר לחטיבת הביניים. וברגע שיהיה מיקום, אנחנו גם נפרסם אותו.

צריך לזכור, מהבחינה הזאת, הרבה מהדברים נעשים מול משרד הפנים ומול רשות מקרקעי ישראל.

מר אהרון אלמוג אסולין: אבי, אפשר גם להגיב לדברים האלה?

מר אבי גרובר: יתקיים דיון. זו ישיבת מועצה. אני תיכף אסיים, זו לא מצגת ארוכה. ואתם רוצים, בהחלט תוכלו להגיב לדברים. אנחנו רואים פה את המספרים בתיכונים. כרגע אנחנו עוד לא רואים את הזינוק המשמעותי, כשהכמויות האלה, כשהילדים האלה יגדלו, ובסופו של דבר יגיעו לתיכונים, והתיכונים שלנו מבחינת הגודל של בתי הספר, מבחינת אפשרויות הפיתוח, בתיכונים יש עוד מקום. ולכן אנחנו פחות מודאגים מהמצב

בתיכונים.

בואו נדבר קצת על שנות ההקמה של בתי הספר. מה שאנחנו רואים פה, ש-38 שנים לא נבנה בית ספר יסודי, למעט כמובן דורון, בשכונה החדשה. אבל 38 שנים לא נבנה בית ספר יסודי נוסף לרמת השרון. ואנחנו רואים את המספרים.

כמו שאמרתי, כשאנחנו באים וחושבים איפה אנחנו הולכים ומתפתחים, אז אנחנו רואים שיש אפס נשירה בין חטיבות הביניים לתיכונים, ולכן אין לנו איזושהי בעיה בחטיבות הביניים ובתיכונים. אנחנו לא מזהים איזושהו צורך שם לשינוי מבני משמעותי. זאת אומרת החטיבות והתיכונים נותנים לנו מענה יפה מאוד לילדים. ואין לנו צורך לבוא שם ולעשות איזושהי רפורמה חינוכית גדולה, שתהפוך את כל המערכת.

אני מאמין שבית הספר, היל"ה, נבנית סביב בית הספר השכונתי. אני חושב שמי שמסתכל על שכונת נווה רסקו, רואה מבנה מאוד יפה של שכונה. יש שכונה מאוד קהילתית, מאוד מכילה. עם בית ספר... במרכז. ואני חושב שזה מודל שהייתי שמח לראות אותו לכל אורך ורוחב רמת השרון.

ילדים יכולים ללכת ברגל לבית הספר היסודי. בנווה רסקו גם החטיבה וגם התיכון יחסית קרובים. זאת אומרת יש פה באמת מצב שבו ילד יכול להגיע בקלות יחד עם החברים שלו לבית הספר ברגל, בצורה בטוחה. וזה מה שאני רוצה לראות. כמו שאמרתי, גם מבחינת כמויות הילדים בכל בית ספר. אנחנו רוצים לראות עד 18 כיתות בבית ספר.

עוד פעם, שנבין. זה לא שיש רק 18 חדרים בבית ספר. יש גם חדרי מחשבים ומעבדות והרבה דברים היום שאנחנו נדרשים לתת לפי הפרוגרמה של משרד החינוך, והאולם. זאת אומרת כל השירותים הנלווים שאנחנו נותנים לילדים לבתי הספר. ככל שבבתי הספר יש פחות ילדים, לכל ילד יש יותר... מיוחדות.

עלתה פה שאלה. אהרון, אני חושב אלו שקפים שמאוד חשוב שתראו. כשאני נכנסתי לתפקיד, זו לא כל כך היתה שאלה שצריך שני בתי ספר יסודיים וחטיבה. השאלה היותר גדולה היתה איפה אנחנו נותנים את אותם בתי ספר נוספים.

אני לא באתי עם שום דעה מראש. מי שעקב אחרי הפרסום שלי בבחירות, דיברתי על זה שצריך בית ספר ברובע הדר. ואנחנו באמת באנו, ואני ישבתי על המערכת, כדי להבין מהי פריסת הילדים. ומי שמנסה פה לחבר את המספרים זה בודק את הילדים, איפה הם גרים. יש מערכת כזאת שיודעת להגיד איפה הילדים גרים. ואנחנו, מה שעשינו, לקחתי את הריבוע של ראשונים, סוקולוב, יבנה והנצח, ובדקתי, חילקתי אותו לחמש פרוסות. מראשונים עד סולד, מסולד עד אברבוך, אברבוך עד ביאליק, ביאליק עד עזר ועזר עד יבנה. ובדקנו כמה ילדים מתגוררים בכל שנתון, בכל פרוסה כזאת. ומה שאנחנו רואים כאן זה כמה ילדים צפויים ללכת לבית הספר היסודי, בכל אחת מהארבע שנים האלה. אני חושב שזה נותן איזושהי תמונת מצב, כשמחברים את ראשונים עד אברבוך, אברבוך-ביאליק וביאליק עד יבנה, רואים שבכל פרוסה כזאת יש מעל 500 ילדים, שזה היעד ששמנו לעצמנו. זאת אומרת 500 ילדים בין ראשונים ובין אברבוך, 500 ילדים בין אברבוך לביאליק ו-500 ילדים בין ביאליק ליבנה.

בין ביאליק ליבנה יש את בית ספר אוסישקין. ויש עוד בית ספר אחד שנותן כיום פיתרון. בין ראשונים ועד ביאליק, זה בית ספר הדר. וכמו שאנחנו רואים, יש 500 ילדים בחצי הדרומי של הרובע, ו-500 עד צפוני. ויש שתי משבצות חומות שרלוונטיות ברובע הדר, של שישה דונם ומעלה. המשבצות האלה זה פינת קוצר והמתחם ברחוב העמל.

מר אהרון אלמוג אסולין: זו חורשה, זו חורשה. זה לא מתחם.

מה זה חורשה?

מר אבי גרובר:

מר אהרון אלמוג אסולין: זה בדיוק כמו גינת הקוצר. זו חורשה, זה מקום עם הרבה עצים.

מר אבי גרובר: גינת הקוצר וגינת העמל, נקרא לזה. בסדר?

מר אהרון אלמוג אסולין: זו חורשה, כן, זו חורשה. אין מה לעשות. תסתכל על השלטים שהעירייה שמה שם. זו חורשה.

יעקב – מהקהל: גינת בוץ, גינת בוץ.

מר אהרון אלמוג אסולין: יער, יער.

מר אבי גרובר: גינת בוץ, יפה אמרת את זה. ואתה יודע משהו? קיפודים לא חיים בבוץ. הם אוכלים גם דברים.

יעקב - מהקהל: לא, אמרתי שתעשה ספארי. שתביא קופים, שתביא סרטנים, שתביא כרישים.

מר אבי גרובר: יום אחד, יעקב, פתחתי יום אחד את הפייסבוק, וגיליתי איזה עולם טבע עשיר, נשיונל גיאוגרפיק, כל יומיים עושים שם עוד סרט. אז בוא קצת נירגע עם הטיעונים הדרמטיים.

יעקב – מהקהל: אתה אמרת,

מר אבי גרובר: יעקב, בוא נירגע קצת. יעקב, זה לא ערב שיתוף ציבור. ואני מכבד אותך, כי פעם ישבת סביב השולחן הזה. ואני מכבד אותך. אבל אנחנו לא נעשה פה סימפוזיון עכשיו. לא ראית נתונים, 11 דונס. (עונה להערות מרחוק של יעקב) גם היום. ואני אומר פה בצורה ברורה. אני לא מסתתר מהדברים האלה. יכולתי לעשות את זה רק במחשכים. וזה לא נעשה בשום מחשכים.

יעקב – מהקהל: זה נעשה במחשכים.

מר אבי גרובר: נפגשתי גם איתך, גם איתך. והצענו לכם את כל

הנתונים. כמעט כל תושב שפנה וביקש לשבת, ישבתי. כל תושב שפנה אלי, זה בדיוק הקטע, יעקב, אנחנו לא ננהל פה ויכוח. משהו בתרבות הדיון ברמת השרון חייבת באיזשהו מקום. תושב בא לראש עיר, והוא יושב לשיחה עם ראש העיר. והוא בא להודיע לו מה הולך לקרות. שיתוף ציבור זה שאתה, ראש העיר, אומר 'כן', לכל מה שאני אומר לך. אז הגיע הזמן קצת לשנות את תרבות הדיון ברמת השרון.

יעקב – מהקהל: אנחנו שקופים.

מר אבי גרובר: אתה לא שקוף. אתה לא שקוף. כי ראש העיר יושב איתך,

יעקב – מהקהל: יש צוות תכנון, כבר מתכננים. עושים בית ספר -

מר אבי גרובר: נכון, נכון. ראש העיר, יעקב, בוא. אני לא,

יעקב – מהקהל: ... שאתם משנים את המיקום של גבעת הלבונה?
כן, גבעת הלבונה.

מר אבי גרובר: כמו שאתם רואים,

יעקב – מהקהל: יש לנו כבר כסף, ואני עושה לך מלחמה. ואתה ישר אמרת ...

מר אבי גרובר: הנה התחלנו עם המלחמה, וכבר קראתם לנקוט ...

באלימות, גם זה קרה שם. ואף אחד מכס, עד היום, לא אמר שזה לא ראוי. אף אחד מכס, ואנחנו בישיבה, אף אחד מכס. זה יושב שם ימים בפייסבוק. אף אחד לא מצא לנכון לכתוב 'עברת את הקו'. נהפוך הוא. אדם אחר בא וכתב שמדובר בצעד לגיטימי שנועד לאפס או לחנך. וזה יושב בפייסבוק, וכולכם קוראים את זה בפייסבוק בעמוד שלכם. ואף אחד לא מצא לנכון לבוא ולהגיד: 'אני מגנה את הדיבור הזה'. לבוא ולהגיד שאפשר להוריד סטירה לילד, אמא יכולה להוריד סטירה לילד. זה החינוך שאתם נותנים?

... מיד שביקשתם להוריד... אתה ממשיך. : ???

מר אבי גרובר: מיד שביקשנו.

יעקב – מהקהל: מר גרובר, אני למזלי ...

מר אבי גרובר: יעקב, אתה מוזמן לחזור אלי לחדר, ואנחנו נמשיך

את הדיון אצלי בחדר. זה לא פה סימפוזיון, עוד פעם אמרתי. אבל אני חוזר ואני אגיד את זה עשר פעמים. כל אחד מכס -

יעקב – מהקהל: הערתי רק דבר אחד. זה לא שישה דונס, זה גם לא

ארבעה. וכשאני הייתי אצלך אמרת לי 'אם זה לא... אנחנו לא נדבר על זה'. הנה, עכשיו נדבר על זה.

מר אבי גרובר: יעקב, הדבר היחיד במספרים שאתה יכול לשוב

אותם, לפעמים אתה יכול לשוב אותי עם המספרים.

יעקב – מהקהל: אני לא מסובב אותם. הם כתובים.

מר אבי גרובר: יעקב, יש חוקים. אני אסיים את זה. יש חוקים

במדינת ישראל. יש גופים שמאשרים דבר כזה במדינת ישראל.

יעקב – מהקהל: עדיין לא אישרו.

מר אבי גרובר: הכל יהיה לפי חוק. לא תהיה פה שום עבירה ופסיק

על הוראות החוק.

יעקב – מהקהל: רק מילה אחת אני רוצה -

מר אבי גרובר: אתה לא עוד מילה, די. יעקב, מספיק. בית הספר,

כל בית ספר שייבנה ברמת השרון, ייבנה לפי חוק. ואנחנו נעמוד על כל הכללים וכל החוקים, ונקבל את כל האישורים. והעובדה שאתה יודע מהתוכניות ומכיר את התוכניות, זה כי אני מציג אותם, ולא כי אני לא מציג אותם. אז שהחברים שלך הגיעו ורצו לדעת מה קורה, הם באו אלי לחדר או

באתי אליהם הביתה, וישבתי והצגתי את הנתונים.

מר טל עזגד: אפילו מועצת העיר לא ראתה עוד את התוכניות. אז

למי את המציג אותם?

מר אבי גרובר: אתה אישרת פרוגרמה. אולי אתה לא זוכר, אבל

אישרת פרוגרמה.

מר אהרון אלמוג אסולין: ... נאמר במפורש שאין בה שום תוכנית. זו אופציה

שצריך להביא את זה למועצת העיר.

מר אבי גרובר: אישרתם מקומות,

מר אהרון אלמוג אסולין: לא אישרתי מקומות.

גב' שירה אבין: לא אישרנו כלום.

מר אהרון אלמוג אסולין: אמרו לי 'זה שטח חוס', ובזה זה נגמר.

מר טל עזגד: אני חושב שאתה קצת מורח את הציבור באיזה

חוסר ידיעה,

!!!: תפנה את אור השחר כבר למורשה. מה כל כך

מסובך? אור השחר הוא 90% ...

מר אבי גרובר: אתם, עוד פעם. זה נורא קל לבוא כל הזמן ולנפנף

באור השחר. כמו שבאתם לגני הילדים, שבאים שני גני ילדים שפתחנו

במורשה, ואני חייב להגיד שהיתה הסתה מאוד קשה. אור השחר יושב על סדר

גודל של באמת יושב פחות מארבעה דונם. אני לא מתכוון להכניס ילדים,

לבנות בית ספר של 18 כיתות באור השחר. הצגנו לכם את הנתונים. ועוד פעם

אני אומר את זה. תראו, חבר'ה, זה נושא מאוד טעון. אני יודע שהוא נושא

טעון. ואתם באתם לישיבה הזאת ואני עוד פעם אומר, רן. ישבתי איתך,

ישבתי עם אחרים. ואני אשב איתכם כמה שצריך. אבל זה לא יכול להיות

שמציגים לכם נתונים, מראים לכם את הנתונים, אתם יוצאים מהחדר וממשיכים לנפנף בנתונים שסליחה שאני אומר את זה ככה, פשוט שקריים. בבית ספר אור השחר אי אפשר לבנות בית ספר תקני ברמת השרון. והדיון כרגע נסגר. סליחה.

מעיר מהקהל: 60 יום אנחנו מחכים לנתונים. ועדיין לא קיבלנו.

מר אבי גרובר: יש לך את כל הנתונים. אין שום נתון חדש.

מעירה מהקהל: הודעתם לנו שאתם מבקשים ארכה של עוד 30 יום לשלוח לנו את התוכנית.

מר אבי גרובר: בואי, בואי שנייה, גברת. בואי נעשה את זה, עוד פעם, אני אומר את זה פה בצורה הכי ברורה. אני לא מבקש ממך ארכה. את לא נותנת לי ארכה. אני ראש העיר פה, נבחרתי לנהל את רמת השרון.

מעירה מהקהל: אולי כדאי שתבדוק את הארכה שקיבלתי,

מר אבי גרובר: אני לא מבקש ממך ארכה ואני לא עובד אצלך ברמה שאני צריך לקבל ממך אישור לארכה. עובד המתכנן על תכנון של בית הספר. אם אנחנו נוכל לעשות שם בית ספר שישרת כמו שצריך את הילדים, אז אני אוביל בכל הכוח כדי שבית הספר יהיה שם.

יעקב – מהקהל: ככה לא דיברת ... לא דיברת ככה.

מר אבי גרובר: אתה מקנא? אתה מקנא?

יעקב – מהקהל: לא, אני לא מקנא. אני התביישתי שככה הם דיברו לראש העיר.

מר אבי גרובר: אה, והלכת ונפנפת בזה וכמה זה דבר ... (מדברים ביחד) אני נותן לכל תושבי רמת השרון אותו יחס. ישבתי איתם, כמו שאני יושב אתכם. אייל, יש אישור כתוב לבית ספר. שנייה, אייל. אני מעריך

אתכם, אני נותן זמן לתושבים ברמת השרון, וכל הניסיונות להציג פה איזושהי אפליה מסוימת, זה עיוות של המציאות.

עכשיו, אני אומר לך, וזה לא יעזור שתצעק את זה, יעקב, אלף פעמים. יעקב, אני לא בויכוח איתך. אני עוד פעם אומר. אני רוצה לכבד את חברי המועצה. ואני רוצה שהדיון הזה יתקיים עם חברי המועצה. ואני יודע שהדיון הזה בוער בכם ובשביל זה אני כן מאפשר פה איזושהו סוג של כן, אני קצת עונה להערות הביניים, השוליים, לא יודע איך לקרוא לזה, שיש מהקהל.

אם יהיה תכנון טוב, קודם כל הילדים, מבחינתי, הכי חשובים בתוך המערכת. ואני אעשה את הכל כדי לתת להם את סביבת הלימודים הכי טובה שיש. אם אני אמצא פיתרון יותר טוב לחטיבת הביניים מהפיתרון שהוצע בזמנו, אני אתן אותו. ואם אני אמצא פיתרון יותר טוב ליסודי, אני אתן אותו.

מעירה מהקהל: איזה פיתרון ... חטיבת ביניים?

מר אבי גרובר: אין פיתרון יותר טוב כמו שאני רואה את זה, ולכן אני הולך על זה. ואני אלך על זה, כי זה מה שנכון לילדים שלנו, ואנחנו רואים פה את המספרים. אני לא מוכן שברמת השרון שאני ראש העיר שלה, ילמדו 900 ילדים בבית ספר וילדים יצאו חצי-חצי להפסקה ויקרו כל מיני תופעות אחרות שקורות בבתי הספר, בגלל הדוחק.

השנה, בבית ספר הדר, היתה כיתת מעבדה עם מחשבים. סגרו אותה כי היו צריכים עוד כיתה למחנכת. המצב הזה שכל הכיתות המיוחדות, כל המקומות שבהם אנחנו יכולים לתת לילדים שלנו יותר העשרה ובאמצעותם לתת חינוך יותר טוב. אנחנו לא עושים את זה כי אנחנו פוחדים מהתושבים שלנו, הוא לא יכול להמשיך יותר. הוא לא יכול להמשיך יותר.

יעקב – מהקהל: ... לא נבנה בית ספר. אבל כן נסגר בית ספר.

מר אבי גרובר: כי לא היה צריך אותו שם, זה בדיוק הקטע. בנווה

מגן לא צריך בית ספר. אף ילד לא גר שם. ואתם באים, ואתם חושבים שאתם שווים יותר מהילד שגר, מהשכן שגר ברחוב יצחק שדה.

מעיר מהקהל: אני הייתי במורשה. אין ילדים בנווה מגן? מה זה?

מר אבי גרובר: הפיתרון שהולך להיות, חבר'ה, הולך להיות כמו שאמרתי. ובזה אני מסיים ובזה אני פותח לדיון, אני עוד שנייה מסיים ואני פותח את זה לדיון לחברי המועצה. בית ספר יסודי נוסף, אנחנו עובדים בכל הכוח במורשה. על מגרש האימונים לכדורגל. אנחנו נמצאים בשלבים סופיים של התכנון ואני מקווה שאנחנו נצליח לעשות תכנון מיטבי לבית הספר בגינת העמל. ואני רוצה לפתוח חטיבה נוספת במערבית. אני חושב שאין שום סיבה בעולם שילדי המערבית יצטרכו לעבור את כל רמת השרון כדי להגיע לחטיבה. כי באיזשהו מקום זה נוח לדחוס מבנה ציבור במורשה.

אנחנו הפכנו את מורשה לאיזה מין מקום כזה, כאילו התושבים שם לא מדברים, ואין להם אף פעם טענות וכלום אז יאללה, נדחוס שם עוד חטיבה ועוד תיכון ועוד את הכל. מורשה היא לא החצר האחורית של רמת השרון.

מעיר מהקהל: היא צריכה בית ספר. איזה חצר אחורית? היא צריכה בית ספר. למה אתה לא מקים שם בית ספר?

מר אבי גרובר: אני מקים גם שם בית ספר. גם שם בית ספר. תודה רבה. בבקשה, אהרון, רצית לדבר.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני רוצה כמה הערות. אני אחסוך לי את המיקרופון, ואני אנסה להגביר את הקול. תראה, אין דבר יותר קל לשחק עם נתונים דמוגרפיים. שמת לנו פה מצגת, עם מספרים, שכדי שנשב ונלמד אותם ונרד לחקר הנתונים והמשמעויות שלהם, זה לא הפורום. זה לא המקום. ואי אפשר להתייחס לדבר הזה.

ואם אכן המספרים הם כאלה נוראיים, תמיד מאיימים על השד הדמוגרפי

בין הנהר לים וכו',

מר יעקב קורצקי: זה מבורך. למה נוראי? מבורך שיש יותר ילדים, אהרון.

מר אהרון אלמוג אסולין: ואם הנתונים האלה הם כל כך קשים, הפיתרון של ללכת להרוס חורשה ולהקים שם בית ספר, תן לי לסיים בבקשה. ביקשת לא להפריע? אתה מכבס מילים. וזה שאתה קורא לגינת הקוצר 'גינה'. ולחורשה צפופה ויפה אתה קורא 'מתחם'. אני לא מוכן לקבל את מכבסת המילים הזאת, ולכן אני אשתמש במכבסת המילים שלי, ותעיר בסוף. איך אמרת? זה דיון מועצה, אז אנחנו נגיב בסוף.

אז אם הנתונים הם כאלה קשים, לדחוף בית ספר בצפיפות הנוראה של רובע הדר, בתוך חורשה יפיפייה, שיו"ר הוועדה לאיכות הסביבה רוצה לשכנע אותנו להקים גינה, לא, לא, יו"ר ועדת איכות הסביבה, ד"ר איריס קלקא, רוצה לשכנע אותנו, ואנחנו כנראה גם נתמוך בה, להקים גינות מאכל ושביילי מאכל, ומנגד הולכים להרוס שם אני לא יודע כמה עצים.

מר אבי גרובר: אתם יודעים שלא קרוב לזה. הצגתי לכם שזה לא קרוב לזה. אבל איזה כיף זה לשקר. כי כשאתה אומר 150, 200 פעם, אולי זה יתפוס. יעקב, זה לשקר. אז אני אומר לך עכשיו,

יעקב – מהקהל: שישה דונם זה שקר יותר גס.

מר אבי גרובר: מה שישה דונם?

יעקב – מהקהל: אתה אומר שיש שם שישה דונם ...

מר אהרון אלמוג אסולין: אני מבקש להשלים. אם אכן המספרים הם כאלה קשים,

מר אבי גרובר: לא קרוב אפילו. מבחינת עקירת העצים או כל -

מר אהרון אלמוג אסולין: אם המספרים של הילדים הם כאלה קשים, ואנחנו הולכים לגדול לבית ספר של 1,000 איש, זה 1,000 תלמידים ו-38 כיתות וכל הדברים האלה, לא בית הספר הזה, הקטן, בתוך חורשה יפיפייה, הוא זה שיפתור לך את הבעיות.

מה כן יפתור לך את הבעיות? קירית חינוך. תוציא את המבוגרים מהעיר. אבל מה? זו תוכנית של הקודמת שלך, שאתה חייב ליצור איזשהו מרחק ממנה. ונכון, נבחרת. לא נבחרת רק על זה. אבל בוודאי לא נבחרת להרוס משהו.

אני רוצה לסיים בעוד שתי מילים. עשו לנו מצגת יפיפייה פה של שיפוצי קיץ ב-20 מיליון שקל. לא קיבלנו מילה אחת על התקציב, על התכנון, על העלות של המשכ"ל. 10% עמלה? 8% עמלה? מה המשמעויות של הדבר הזה?

שירלי, אני מאוד מכבד ומעריך את העבודה שעשית ועשו כולם. אני חושב שהמצגת שלך חסרה, כאשר לא מציגים, בין היתר, משמעויות כספיות. ואני חושב שזה היה חסר. ואני מצפה שלפחות באיזשהו דיווח כן נקבל התייחסות לנושא הכלכלי, כמה זה עלה לנו. תודה רבה.

גב' שירלי פאר-יגרמן: אתה רוצה שאני אענה רק על הכסף?

מר טל עזגד: אני לא חושב שאת יכולה לענות בשליפה.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני חושב שצריך להביא נתונים מסודרים.

מר טל עזגד: צריך להביא דוח מסודר.

מר אבי גרובר: חבר'ה, בואו שנייה. אני אוהב את כל הקטע הזה, כל הזמן עם המילה שליפה. אנחנו עובדים מאוד קשה, אנחנו מכירים את הנתונים.

מר טל עזגד: אף אחד לא אמר שאתם לא עובדים קשה. גם אף

אחד, אני גם מזכיר לך שאתם מקבלים בשביל זה כסף. מה זה קשור?

מר אבי גרובר: מה זה שליפה? איזה שליפה? למה היא צריכה לענות בשליפה? היא מכירה את המספרים.

מר טל עזגד: קרוב לוודאי שכל אלה שהכנסת להיות פה לא מקבלים...

מר אבי גרובר: שליפה, שליפה.

גב' שירה אבין: אני חושבת שהוא רק בא דווקא מהמקום הטוב, שלא לבוא ולהגיד...

מר אבי גרובר: לא צריך בשליפה. אני רואה את הנתונים. היא אמרה שהיא רוצה לענות, אז היא כנראה יודעת על מה. ... ואז תגיד.

מר טל עזגד: אז בוא נראה מצגת של עלות מול ביצוע. עם כל מה שמתמע.

מר רפי בראל: ... ולהביא את זה בצורה מסודרת.

גב' שירלי פאר-יגרמן: אני יכולה גם להעביר את זה בצורה מסודרת.

מר אהרון אלמוג אסולין: זה מה שביקשתי. אני חושב שאחרי שעתיים וחצי ישיבה, זה לא הזמן עכשיו להתחיל לקבל מספרים.

גב' שירלי פאר-יגרמן: ... לוועדת הכספים, ואחרי זה העירייה אישרה תקציב, אישרה תב"רים. יש תב"ר של שיפוצי קיץ, שמספרו 601. יש את זה בספר התקציב. תב"ר 601, שזה התב"ר של שיפוצי קיץ. אנחנו נקבל את הברייק-דאון, יש אותו ממש סגור. נשמח לשלוח לך את כל הכרטסת, לכולם. הכל שקוף, הכל נהיר, הכל ברור.

מר אהרון אלמוג אסולין: לזה התכוונתי.

גב' שירלי פאר-יגרמן: בהמשך לפגישותיך גם עם גידי הגזבר, אתה יכול גם לקבל את זה ישירות מהגזבר. אתה לא צריך -

מר אהרון אלמוג אסולין: לזה התכוונתי, זה הכל.

גב' שירלי פאר-יגרמן: אבל הנתונים שקופים לך תמיד היו, ותמיד יהיו, מבחינתי.

מר אהרון אלמוג אסולין: לא, אני חושב שהמצגת היתה צריכה להיות, בין היתר, כמה זה עלה לנו. זה הכל.

גב' שירלי פאר-יגרמן: זה עלה לנו כ-20 מיליון שקלים.

מר אהרון אלמוג אסולין: בוודאי, אבל...

גב' שירלי פאר-יגרמן: ברמה של גן וברמה של...

מר אבי גרובר: הוא שואל כמה אחוז עמלה זה היה?

גב' דוברת וייזר: הוא אומר כמה אחוז עמלה זה היה.

גב' שירלי פאר-יגרמן: מה זאת אומרת? כולנו יודעים שלעבוד עם משכ"ל יש לזה עמלה. כי זו העלות של הפיקוח שלהם.

מר אהרון אלמוג אסולין: השאלה אם לא יכולנו לחסוך את העמלה הזאת.

גב' שירלי פאר-יגרמן: לא היו עושים כלום.

מר אבי גרובר: לא היינו עושים כלום. המערכת פה לא מסוגלת לעמוד בהיקפים כאלה מעכשיו לעכשיו.

גב' שירלי פאר-יגרמן: פעם אחת, ופעם שנייה בלוחות הזמנים. והרבה מאוד מעבודות העירייה נעשו על ידי משכ"ל הרבה לפני במהלך ה-20 שנה אחרונות. זאת אומרת, אני לא המצאתי פה איזשהו גלגל חדש.

מר אהרון אלמוג אסולין: שירלי, אף אחד לא בא בטענה. כל השאלה היתה למה הנושאים האלה לא הובאו, זה הכל.

גב' רות גרונסקי: בגלל זה גם ב-1.9 בספטמבר נגמר.

- גב' דברת ויזר:** זו לא ביקורת ... זו זכות גדולה.
- מר אבי גרובר:** אני לא מתנצל על זה לרגע.
- מר טל עזגד:** אני לא יודע למה אתם כל כך מבוהלים. הבן אדם ביקש דוח.
- מר אבי גרובר:** אבל זהו, יתקבל. חברה, מה ...
- מר טל עזגד:** יש פה איזושהי בעיה?
- גב' רות גרונסקי:** פוליטיקה רדודה,
- מר טל עזגד:** את די עם הפוליטיקה הרדודה. כל פעם יש לך את הקפיצה הזאת עם הפוליטיקה הרדודה. זו לא פוליטיקה רדודה. בואי, נתונים זה לא פוליטיקה רדודה, רותי. פוליטיקה רדודה זה לכסות עם הרגליים ככה על כל מיני דברים. ולשבת כמו דגים ולא להביע את מה שאתם חושבים באמת, חלק מכם, בשיחות מסדרון או בשיחות אחרות. אז בוא, כשמדברים על פוליטיקה רדודה, אני יודע מה זה גם.
- גב' שירה אבין:** אני רוצה לחלק את מה שיש לי לומר לשני חלקים. בהתחלה, קודם כל למורים ולכל צוות החינוך, שהיה כבוד ללוות אותם הרבה מאוד שנים, מגיע לכם שאפו גדול. אני יודעת כמה קשה אתם עובדים ועושים עבודה, ואני חושבת שרואים את זה לאורך כל הדרך, בכל התחומים ובכל בתי הספר ובכל הגילאים. אז קודם כל באמת שתמשיכו ככה.
- אני חושבת שהתפרסם העיתון, התפרסמו אחוזי הבגרויות, ואיפה בכלל אנחנו עומדים מבחינת כל הנתונים הארציים, אז באמת מגיע שאפו גדול לרמת השרון. והדברים נעשים כי אתם נמצאים שם. מהבוקר, באמת, עד הלילה. אז שאפו גדול ותמשיכו לעשות חיל במערכת החינוך. כי אין דבר יותר חשוב מילדי רמת השרון.

לגבי הנושא של ההתייחסות לבתי הספר. יש כאן מעבר לבית ספר אחד שמתוכנן. ואני רוצה לומר דבר נוסף. כשאנחנו שואלים שאלות פה, או כשמבקשים לדעת נתונים, גם לך, רותי, זה כי אנחנו לא מקבלים את הנתונים. לכן, זו ההזדמנות שלנו לבקש אותם וגם לקבל. לתושבים יש את זה ולנו אין את זה.

מר אבי גרובר: שירה, מתי ביקשת ממני איזה נתון? כל תושב שנכנס אלי מקבל את כל הנתונים. תבקשו נתונים, תקבלו הכל. שירה, לא ביקשת ממני נתונים פעם אחת.

גב' שירה אבין: שאלנו שאלות. גם אם לא ביקשנו ממך, שאלנו שאלות.

מר אבי גרובר: כל תושב ברמת השרון,

גב' שירה אבין: אתה רוצה להתווכח איתי או שאתה רוצה שאני אומר כמה דברים.

מר אבי גרובר: לא, אבל להציג את זה ככה,

גב' שירה אבין: תגיד בסוף את מה שאתה רוצה. תן לי לפחות להגיד כמה מילים. עכשיו, גם לגבי בתי הספר, שהולכים, שמתוכננים. אני יודעת שאנחנו יושבים, ואני כן מתייחסת קודם כל לנושא של חורשת העמל. אני יודעת שאנחנו יושבים בוועדת משנה להיתרים. וההיסטריה על כל עץ שצריך להוריד ברמת השרון היא היסטריה שאין לה אח ורע. והיום, סליחה, יש גם החלטה, כשאנחנו יושבים בתוך הוועדה, ועידן יכול להעיד על זה, שגם בבתי פרטיים שאנשים מתכננים, יש באחת ההחלטות גם לתת עצים בכל בית פרטי.

אז מצד אחד אנחנו לא יכולים להגיד בצד אחד מה שאנחנו רוצים לגבי עצים, ולהתייחס לצד השני כאילו שום דבר לא חשוב. אין חורשה, יש חורשה. היא

לא רלוונטית, היא כן נראית טוב, היא לא נראית טוב. זה משהו שקצת נשמע לי תמוה.

אני חושבת שלגבי בית הספר הספציפי, יש גם בעיית תנועה שהיא מאוד קשה שם. כי יש שם עוד דברים נוספים שיושבים. יש הרבה דברים. עכשיו, אותנו אף פעם, גם כחברי אופוזיציה, לא שיתפו. אני חושבת שיש לנו קצת ניסיון בלראות את הדברים. ואפשר היה לשמוע גם את דעתנו, לא רק היום פה בישיבה חגיגית. אני לא חושבת שהדברים חייבים להידבר בתוך הישיבה החגיגית. אבל זה המקום שיש לנו להביע את עצמנו, אז אנחנו מביעים.

לכן אני חושבת שההחלטה היא החלטה שבמקרה הזה היא לא מושכלת, וצריך למצוא אפיק אחר או דרך אחרת לעשות את הדברים. יש לי הרבה מחשבות. אני לא חושבת שצריך היום לשתף פה את כל האנשים. אבל אני בהחלט חושבת שזאת לא ההחלטה הנכונה שתביא איזשהו מזור מבחינת דברים נוספים גם, לתוך הרובע, ובכלל לכל אזור המרכז של רמת השרון.

לגבי בית הספר במורשה. אנחנו ישבנו ותכננו, והיתה לכם הזכות להיות שותפים. אני לפחות גדלתי, ולא רק דיברתי מהפה החוצה, אלא גם התמדתי לעשות את הדברים. היתה שותפות מאוד גדולה של חברי מועצה, גם מהאופוזיציה, ובגלל ישבנו ודיברנו על מה אנחנו רוצים מבית הספר.

ובסופו של דבר בחרנו אדריכל ביחד. והתחלנו עם תוכניות, וגמרנו להכין את התוכניות. ויש עלות מאוד כבדה לרמת השרון. זה לא שהלכו ולקחו את בית הספר והסיטו אותו לצד אחר לחלוטין. ההחלטה לא לעשות בנושא הזה שום דבר, ולקחת ולתכנן בית ספר חדש, נראה לי קודם כל לזרוק כספי ציבור. מעבר לזה, לעשות את זה על מגרש אימונים, שאני לא החסידה הכי גדולה של הספורט ברמת השרון, אתם בטח יותר, אבל אני חושבת שלקבל החלטה כזאת ולעשות את זה על מגרש אימונים, שגם הוא עלה הרבה כסף למשלם המיסים ברמת השרון, אני חושבת שזאת החלטה שגויה. ובטח שלקחת כאלה סכומי

כסף ופשוט לזרוק אותם. כי מה שהיה, היו תוכניות. בית הספר כבר היה יכול להיות שנה גמור ומוכן. מה?

מר גיא קלנר: כסף של תכנון?

גב' שירה אבין: כן. כסף של תכנון.

מר גיא קלנר: כמה זה עלה?

גב' שירה אבין: למעלה לדעתי אפילו מחצי מיליון. כשכבר היו תוכניות למכרז, ביצוע, יועצים, כל הדברים. הכל ממש היה מוכן קומפלט. אני חושבת שזה משהו שהוא לא נכון. הוא לא נכון ציבורית. ואני לא חושבת שמישהו הגה את הרעיון הזה באישון לילה, לעשות שם את בית הספר.

ולגבי הנושא של החטיבה. אני לא יודעת, אנחנו גם, אני לא הייתי אף פעם מעורבת בתוך העניין של לעשות חטיבה במקום שדובר עליו. שמעתי את זה גם עכשיו, אני חושבת שגם, צריך להבין שמתכננים דברים, איך עושים את זה נכון. אבל אני חייבת לומר שיש איזשהו טעם לפגם מתוך ההלך הציבורי, ששם מאוד מהר יורדים, כי שם זה לא מתאים לאנשים והם באים.

אז אני לא הייתי בשיח עם התושבים שם, אבל אני אומרת שוב. יש איזשהו משהו שמדברים עליו, ואני חושבת שהוא נשמע לא טוב. אז חשוב להיות קשובים, חשוב לשמוע את הדברים, וחשוב לתת את המענה הנכון. כי חטיבה לעשות שם בעיני, לא חושבת שזה משהו שפותר. בטח כשזה בצד.

כשדיברנו כל הזמן, ואני לפחות אמרתי, ואני מאוד מאמינה בזה, בקרית חינוך, אני חושבת שגם בתי הספר התיכוניים שלנו, כמה שנשפץ אותם וכמה שנעשה, אני חושבת שכשדיברנו בעבר על הנושא של קרית חינוך, לקחת ולתת לחטיבות ולתיכוניים משהו שהוא הרבה יותר נכון, לא לרמת השרון רק של עכשיו, אלא בכלל, למה שקורה היום במדינת ישראל, ולתת איזשהו בית ספר לילדים שלנו, שיהיה הרבה מעבר ושיהיה בו את כל מה שרק אפשר בתוך

הקרית חינוך, אני חושבת שזה דבר שהוא מאוד ראוי ומאוד נכון.

ואני חושבת ששווה לחשוב עליו שוב, כי כשאנחנו מסתכלים על תיכון אלון, וכשאנחנו מסתכלים, רוטברג אולי יותר משופץ, כשאנחנו מסתכלים גם על אלון, באלון היו לנו כבר תוכניות להוסיף עוד דברים. אבל אנחנו כל הזמן יוצרים טלאי על טלאי, כי אין לנו ברירה אחרת. ורק אם הולכים למהלך שי שלנו 47 דונם, שאומנם צריך להסיע תיכונים, אני לא חושבת שזה דבר שהוא נוראי. אני חושבת שזה דבר שיכול לתת הרבה מאוד עצמאות לחבריה הצעירים. לא יקרה שום דבר. בהרבה מקומות במדינת ישראל מסיעים, אבל לעשות משהו שיהיה האמירה הכי מיוחדת, ושיהיה באמת בית ספר שהילדים יוכלו להיות שם משמונה עד שמונה, שיהיה שם הכל. שתהיה שם בריכת שחייה, שיהיו אולמות ספורט, שיהיה שם משהו שיהיה חדשני, ושאנחנו נוכיח ברמת השרון שלא רק ההישגים טובים. שאנחנו נותנים לתלמידים את הכי טוב שאפשר. וזאת ההזדמנות שלנו. תודה.

מר גיא קלנר: טוב, ראשית אני מצטרף כמובן לברכות לאגף החינוך ולכל העושים במלאכה ולשירלי. סך הכל עבודה מדהימה בזמן קצר, ואי אפשר שלא להתרשם מהנתונים.

אני רוצה כמה דברים כבר להשאיר את העמל רגע לסוף. אחד, דברת ואני קצת דיברנו תוך כדי הצגת הנתונים. כמובן שבעולם אידיאלי, אפשר להשקיע כספים כמו שצריך, גם בתיכונים, מבחינת השקעה פר תלמיד. ולא על חשבון היסודיים והחטיבות, זה עולם אידיאלי. אבל אם נעשה, זו שאלה יותר לאורי בהקשר הזה, פרום סקרץ', מאפס. האם ההשקעה האדירה והמכובדת, אבל בעולם של משאבים נתונים, שמושקעת כרגע בתיכונים אל מול השקעה פחותה בחטיבות וביסודיים, האם אנחנו עומדים מאחוריה במאה אחוז? האם לא הגיע השלב לחשיבה מרעננת בהקשר הזה? אם יהיה כסף לתת לכולם והכל סבבה. אם לא, אם לא הגיעה העת לעשות מה שנקרא תקציב אפס, להסתכל

על דברים מחדש, לראות האם אנחנו נוגעים בכל היעדים והאתגרים שלנו נכון. זה דבר ראשון.

דבר שני, לגבי השיפוצים. מדהים. התמונות מדברות בעד עצמן. המספרים מדברים בעד עצמם. אבל אני חושב שאנחנו חייבים להתכנס. אני לא יודע אם זה קיים או לא, אני שואל. איזשהו, מדד אובייקטיבי איפה השיפוץ נכנס. זה בסדר גמור שאנחנו חיים בעידן שיתופי וההורים משתפים והמורים נותנים נתונים וכו'. צריך להיות סולם אובייקטיבי. איפה נכנס המקום שבו שיפוץ, צביעה, בנייה, פנימה, בחוץ, נכנס לפעולה? שזה לא יעבוד רק על בסיס של לחצים והיכרויות, או לא גם על בסיס של לחצים והיכרויות, אלא על מדד אובייקטיבי של פעם בחמש שנים הגיעה העת לצבוע כיתה. פעם בעשר שנים צובעים את האולם.

אני לא יודע. אני כל שנה יושב פה בכמה שנים האחרונות, ואנחנו רואים את שיפוצי הקיץ. אמנם השנה זה הרבה יותר מאסיבי ומשמעותי. אני שואל.

מר אבי גרובר: אני חייב לספר לך את הסיפור. הוא משקף איזשהו משהו בהלך הרוח שקורה. אתה יודע, שבוע שעבר פתאום הבת שלי רצה אלי, 'תביא את האייפון', רצתה לראות באיזה כיתה היא משובצת בתיכון. באה אלי בשיא ההתרגשות. לוקחת את הרשימה ומראה: 'הנה, שיבצו אותי. אני ב'8 וזה', ואני לוקח את הנייד ומסתכל על הרשימה. אני מסתכל על השמות, אני מודה. הסתכלתי על השמות. הנה, יש פה ילדה שהיתה איתה בגן, והנה ילד שהיה איתה ביסודי. ואמרתי 'איזה מקסים זה שככה, אתה יודע, ברמת השרון שלי, היתה עם מישהי בגן והיא גם איתה בתיכון' וכל הדבר הזה.

בערב פתאום אני מקבל אס.אמ.אס. ממישהי. במין כזה טון: 'תראה באיזה עיר אני חיה'. מה מסתבר? היה שם את פגישת ההיכרות עם המורים. כל ילד היה לו חמש דקות. ומה כותבים באס.אמ.אס? 'תראה מה זה ברמת השרון. כל ילד קיבל חמש דקות, הבת של... קיבלה רבע שעה, פי שלוש. איזו אפליה

ואיזה זה ואיזה זה'. מה מסתבר? שכל שעה המורה לוקחת עשר דקות הפסקה. והבת שלי יצאה במקרה לפני ההפסקה. אז גם ב-10:50 היתה הפסקה כזאת, וגם ב-11:50 היתה הפסקה כזאת. לא הכל קומבינה ולא הכל מכירים ולא הכל יושבים וזה.

אנחנו חייבים קצת לסמוך על שיקול הדעת של המנהלים שלנו. יושבים פה מנהלים, יושבת פה מנכ"לית, יושבים פה אנשים שמנהלים את המערכת הזאת. אתה יודע, לא הכל זה מספרים. לא הכל נכנס לתוך איזשהו מספר. יש איזושהי עבודה שבה אתה צריך לסמוך על המנהלים. אתה יודע כמה פניות היו אצלנו? ירק את הבת שלי לא העבירו, אולי יש סיבה שחשבו שהמקום הנכון לבת שלך זה בחינוך זה ולא במוסד הזה? אולי יש איש מקצוע ואחרי שהוא בדק את כל הנתונים של הילד או הילדה, הוא חשב שהמקום הנכון לשבץ אותו זה בכיתה הזאת, ולא להסכים להעביר אותו או לא להסכים להעביר אותו בית ספר. או זה הגן הנכון או לא זה הגן הנכון. אנחנו חייבים קצת לסמוך על המנהלים שלנו. אז אני לא יודע מה זה מדדים אובייקטיביים, אבל בסופו של דבר, צריך קצת לסמוך. זה לא הכל מתמטיקה.

מר גיא קלנר: אבי, אני בדרך כלל בעל יכולת ביטוי טובה. כנראה שלא הובנתי כהלכה. אמרתי שאני חושב שנעשתה עבודה מדהימה. אני סומך על שירלי יותר מהמון אנשים שאני מכיר. וכך גם על המנהלים ומנהל האגף וכו'. אמרתי שבשביל שיהיה יותר קל לכולם, ככלי ניהולי, יהיה נכון שבעתיד, וזה לא משנה מי יושב בכסא שלך או בכסא שלה או בכסא של אורי, יהיה מדד אובייקטיבי ופשוט לניהול. של מתי נכנס שיפוץ במקומות מסוימים, גנים, בתי ספר, אולמות וכיוצא בזה. זה יקל על המערכת.

עכשיו, זה נכון שבאופן טבעי נכנסה הנהלה חדשה ויש לה את היעדים ואת האתגרים שלה. ונכנס איזה ויץ של אנרגיה בתוך ההקשר הזה, ואני מברך על זה. אני חלק מזה. אחלה. אני חושב שבעתיד יהיה נכון לבדוק. אני חושב

ששירלי הבינה אותי וזה לא בא כקונטרה או כנגד למשהו שנאמר קודם. זה בעניין השני.

בעניין השלישי, אני חייב לומר בכוכבית, אני לא נעול שהפיתרון שהיה עם הסיפור של כיתות אור השחר, בהתבסס על הסיור שעשינו במהלך שנת הלימודים, היה מחויב המציאות. אני לא רוצה לעשות מזה דיון פולמוסי. יש פה המון אנשים כרגע. לדעתי יכול להיות שאפשר למצוא פיתרון בתוך חצרות בית הספר לעניין הזה, בהקשר של העברת הגנים ולפנות מקום לכיתות.

מר אבי גרובר: שנה הבאה הם לא יהיו שם.

מר גיא קלנר: אוקיי. עכשיו רגע לגבי העמל. אני אגב רוצה רגע להוריד לגמרי את הסיפור של אופוזיציה קואליציה פה. זה לא נראה לי נושא אופוזיציוני-קואליציוני, ואוי ואבוי אם נתייחס אליו ככה. אני לא חושב שאתם צריכים להתייחס לזה ככה, חברי לאופוזיציה, ולא אני מתייחס לזה ככה כחבר קואליציה.

אני אמרתי לאבי, ואמרתי את זה גם בשיחות פנימיות. אני לא שלם עם הפיתרון של חורשת העמל. אגב, אני גם אמרתי לתושבים, ואני תמיד ליבי ופי שווים בהקשרים האלה, בכל הקשר. אני לא בטוח שזה הפיתרון האחרון שיושב על השולחן במסגרת מה שצריך לעשות ברמת השרון. ואני לא בא מהמקום של עצים, אגב. אני מת על עצים, שלא יובן לא נכון. אני לא חושב שזה חזות הכל. ואני חושב אם בסוף לא יהיה פיתרון, אז נצטרך לשלם לעצים. אם זה בסוף יהיה הפיתרון.

מר אבי גרובר: חשוב לי להרגיע אותך במשפט. תוכנית המתאר של רמת השרון מדברת על 5,000 דונם של שטחים ירוקים. אני מדבר איתך על מאות דונמים,

יעקב – מהקהל: בפארק הירקון,

מר אבי גרובר: לא בפארק הירקון. יעקב, זה יהיה הרבה יותר קרוב ואפילו אתה תוכל להגיע ברגל. לא תזיע יותר מדי, עד שתגיע לפארק, עם מאות ואלפי העצים, בסדר? אני מבטיח לך. אני אצא איתך לסיבוב ברגל. אתה תראה שאתה לא תתעייף יותר מדי, עד שאתה תגיע לפארק, עם מאות ואלפי העצים. אז אני אומר לך, נושא העצים הולך לקבל,

מר גיא קלנר: אבי, אבל אני לא בעצים.

מר אבי גרובר: תנופה כמו שהוא לא קיבל אף פעם. אנחנו כולנו פה מחבקי עצים. יהיו לנו מלא עצים לחבק.

מר גיא קלנר: רגע, שנייה. פרה פרה. אני בעד עצים. אבל אני יותר, וזה אתם מכירים מדיונים שיש לנו בוועדה לתכנון ובנייה במקומות אחרים. אני חושב שרמת השרון, לצערי, לא קשור לקדנציה שלך, אגב. זה קדנציות קודם לכן ולחלק אני שותף וחלק אני לא שותף, זה לא משנה כרגע. רמת השרון מצטופפת לה. מצטופפת מאוד. ובהקשר הזה, כל שטח פנוי קיים, ולא משנה כרגע אם חום או ירוק, האינטרס העילאי שלנו הוא לשמר אותו.

עכשיו, המשוואה של ילדים מול עצים היא לא נכונה בהקשר הזה. ואמרתי לך את זה גם בשיחה שלי, ואני לא חושב שאנחנו צריכים לשים כך את המשוואה. ברור שילדים הם בראש סוכם העדיפויות. אין לנו עם זה ויכוח, אני לא חושב שלאף אחד פה יש ויכוח עם העניין הזה.

השאלה איזה פיתרון אנחנו נותנים כדי לשמר את החינוך הכי טוב, במבנים הכי טובים, אל מול האינטרס של לשמור כמה שיותר שטחים פתוחים, שהולכים ומצטמצמים לנו. אם נמצא את נקודת האיזון האידיאלית בהקשר הזה, הבאנו מזור לכולם.

מר אבי גרובר: מסכים איתך.

מר גיא קלנר: יפה. עכשיו, יכול להיות שהפיתרון נמצא. אני לא

יודע אם קרית חינוך, כרגע, במלוא מובן עוצמתה והדרה, היא משהו ריאלי בשלב הזה. יכול להיות שפיתרון ביניים אחר, וצריך רגע לשבת, אני לא אעשה את זה פה, ולדבר עליו רגע ולראות אם הוא יכול להיות רלוונטי וריאלי. ויכול להיות איזשהו פיתרון ביניים.

מה שבטוח, ש-900 ילדים בבית ספר לא יכולים להיות. על זה יש גם קונצנזוס בעיני. ולכן השלב הבא בדיון הזה, אני חושב שזה דיון שצריך להיות פחות סואן. צריך להיות האם הסיפור של חורשת העמל הוא הפיתרון האחרון כדי לא להגיע ל-900 ילדים בבתי הספר. ולעשות כל דבר, כדי שנמצא את עצמנו מול מציאות שבדקנו את כל הפיתרונות. אני עוד לא שם.

מר אהרון אלמוג אסולין: בחיים לא הסכמתי איתך יותר מעכשיו. רק שיתקיים דיון.

מר גיא קלנר: יש דיון, לא, אני חייב לומר. אני משותף.

מר אהרון אלמוג אסולין: אתה היית שותף.

מר גיא קלנר: אני משותף לדיון, אני אומר.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני אומר שהנושא הזה, זולת זה שאישרנו,

מר גיא קלנר: לא, אני חבר קואליציה. אני לא חושב שזה הנושא, אבל אבי משתף אותי בדיונים.

מר אהרון אלמוג אסולין: זולת העובדה שהצבענו על הנושא של תוכנית לשטחים ציבוריים, פרוגרמה על שטחים ציבוריים, שנאמר לנו שבכל מקרה זו רק הצבעה על מקומות פוטנציאליים, ושכל מקרה כשנחליט לבנות משהו באיזשהו שטח חום, ירוק או בורדו, זה יובא לדיון במועצה או בוועדת בניין עיר, עד היום לא התקיים שום דיון על הנושא של בית ספר בחורשת העמל. לא התקיים דיון במועצה או בבניין עיר. ואם יתקיים ולא הייתי, אני לוקח את המילים שלי חזרה. תגיד לי אם זה התקיים?

- גב' איריס קלקא:** אני חושבת בשבילך, אבי, אני חביבה, נכון?
- מר אבי גרובר:** איך?
- גב' איריס קלקא:** אני החביבה. כי אני תמיד אחרונה.
- מר טל עזגד:** לא, לא, איריס, תהיי רגועה. יש עוד מה להגיד.
- מר אבי גרובר:** את רוצה לסכם, כאילו? זה חשוב שאת תסכמי?
- גב' איריס קלקא:** לא. מה שבאתי להגיד, זה קודם כל במספרים. אחת הסיבות שהורים ובכלל, החשיבות של התוצאות של הבגרות וכל זה, כי זה בעצם השער לאקדמיה ולאוניברסיטה. ככל שהציונים יותר טובים, ככה האפשרות להשתלב באקדמיה יותר טובה.
- לכן רציתי לספר לכם את הנתונים, אני גם אמסור הלאה, כדי שאפשר יהיה להעביר את זה בינינו. הנתונים שלנו, של רמת השרון, בקרב תואר ראשון באוניברסיטאות ובמכללות אקדמיות בישראל, הוא ממש לא טוב. כלומר, הנתונים של שיעור הלומדים לתואר ראשון, אנחנו נמצאים במקום ה-24 בישראל. שאצלנו שיעור הלומדים לתואר ראשון הוא 24% בערך. שהם מורכבים מכ-10% באוניברסיטאות ו-14% במכללות.
- מעלינו נמצאים במקום ראשון נמצא עומר, אחרי זה כפר שמריהו, כוכב יאיר, סביון, גבעת שמואל, עוד הרבה מקומות.
- מר יעקב קורצקי:** מאיפה יש לך את הנתונים, איריס, סליחה?
- גב' איריס קלקא:** הנתונים הם גם נתונים הכי טריים שיש, כי אין נתונים יותר טריים מ-2014. הנתונים האלה הם מ-2013/14. אלו הנתונים הכי טריים שיש, לדברים האלה. חשוב לי להדגיש שאני אומרת את זה לא משום להגיד כאילו –
- גב' רותי גרונסקי:** כולל הרב תחומי?

- גב' איריס קלקא:** אני לא יודעת.
- גב' רותי גרונסקי:** אז תבדקי.
- גב' איריס קלקא:** אני באמת אבדוק את הסטטוס.
- מר אבי גרובר:** לא להתווכח עם הזה. יש נתון שמראה, אפשר ללמוד ממנו.
- גב' איריס קלקא:** אני באמת לא יודעת. זה גם אני שאלתי את עצמי, ואני אבדוק את זה, שזה באמת מעניין. אני לא אומרת שעל פי זה, בכלל לא, צריך למדוד את עצמנו. אבל אני חושבת, ואני מאוד מברכת את אורי על יוזמה באמת לגבי תוכנית אב, שאנחנו באמת צריכים לחדד, וזה ממש עניין לא פשוט, מה המשמעות של הציונים מול ערכים.
- לי היה חסר, ושוב, אם היתה התייחסות לנושא של כישורי חיים, אני חושבת שצריך להיות במסגרת תוכנית אב או כל מסגרת אחרת, הנושא של כישורי חיים. כולנו יודעים שיש עמותות כמו פעמונים, שמלמדות אותנו, אנשים לא מסתדרים עם חשבון הבנק שלהם, עם המשכנתא שלהם, ואחר כך יש עמותות שמסייעות להם לעניין הזה. אני חושבת שיש בעולם שמשתנה כל כך הרבה, יש באמת הרבה מאוד כישורי חיים, שבתי הספר יכולים לתרום לעניין הזה.
- ולבסוף משהו שאל תקראו בו שום ציניות. אני חושבת שכרגע, לפחות, הייתי מוותרת אם לא הייתם מגיבים עליו, הוא קצת out of the box, אבל זה בכל אופן קשור להכנסות. כפי שנאמר לנו, תהיה בעיה בנושא של הכנסות, ואנחנו רוצים לשמור עליהן כדי לאפשר את כל מה שניתן עכשיו לתלמידים שלנו.
- ממה שאני, בכל אופן, רואה, ועל זה אין לי נתונים מדויקים, אני רואה שהתלמידים בתיכון, במיוחד לקראת בגרות, לוקחים שיעורים פרטיים ללא הכרה. אם אנחנו נעשה איזה מסע קצר לרועי קריב, או לאחד מבתי הספר האלה, אנחנו נראה את התלמידים שלנו שם שורצים בכל מיני מרתונים וכל

מיני, לא שיעורים פרטיים, מין קבוצות קטנות כאלה.

אם אנחנו נדע באיזשהו פורמט, שאני לא יכולה כרגע להגות אותו, אלא רק להצביע,

מותר לי להגיד משהו? **!!!:**

גב' איריס קלקא: לא, לא כשאני מדברת. לא, אף אחד, לא, לא.

חיכיתי בנימוס. אם אנחנו היינו מוצאים את הדרך לעשות את זה in house, את הפונקציה הזאת, זה בכלל אגב, באופן ארצי, כל הכסף, ודרך אגב, יש לי נתונים על כמה הורים לוקחים שיעורים לילדים שלהם במסגרת מחקר שאני ביצעתי לאגודת ניצ"ן, שמטפלת בילדים לקויי למידה. אז שאלנו את כל ההורים, ויש לי נתונים על זה.

בכל אופן, אם היינו מוצאים איזושהי נוסחה סבירה במשך הזמן, זה לא דבר שלוקח, כדי שבעצם הילדים שלנו לא ילכו לרועי קריב, אלא ב-in house הם יוכלו לקבל את זה כאן, אז יכול להיות שגם היינו מרוויחים מזה כמה שקלים. הרבה יותר מזה כמובן, ועושים לביתנו. בזה סיימתי.

גב' רותי גרונסקי: רעיון טוב דווקא, מאוד.

מר אבי גרובר: אני רק במשפט. אנחנו בהחלט רוצים שבתו הספר אחרי הצהריים יהיו מקום שילדים יודעים להגיע אליו למועדוני נוער, כאלה דברים, שבו גם אנחנו, עוד פעם, נצטרך לראות איך עושים את זה, במסגרת אותו חינוך בלתי פורמאלי שקשור לחינוך הפורמאלי, באמת שזה יהיה מקום שגם ידע לתת פיתרונות כאלה. אנחנו חושבים איך עושים את זה וזה בהחלט אחד הכיוונים שאנחנו רואים איך עושים אותו. כן? עוד מישהו?

מר טל עזגד: שאלה קצרה. לפני שרותי תקפוץ עלי ותגיד שזו פוליטיקה זולה, אני שואל בשם חבריי ובשם א.ס.א.ס שקיבלתי. בחרנו

בתחילת הקדנציה הזאת את מחזיק תיק החינוך ויו"ר ועדת חינוך. לאורך כל הערב הזה לא שמעתי את שמו פעם אחת. אני מדבר על עידן. ותמוה בעיני שהוא גם לא אמר מילה לכל אורך הדרך. אז אני חושב שמן הראוי היה לשמוע ומעבר לכך, אולי יש פה איזושהי אמירה. השאלה אליך, אבי.

מר עידן למדן: דיברו המנכ"לית, יו"ר האגף וראש העירייה. אני נותן לו בישיבה חגיגית את הכבוד להציג את הדברים. היום הוא הדובר. זו מהותה של ישיבה חגיגית.

מר טל עזגד: אני חושב שמהותה של...

מר עידן למדן: יש לי גם מה לומר. אני יכול להביא את הנאום שאני כתבתי. זו לא בעיה לי להקריא את הנאום שכתבתי.

מר טל עזגד: לא, שוב, אני לא מדבר בחלילה וחס בגנותך.

מר יעקב קורצקי: בתמימות.

מר טל עזגד: לא, לא בתמימות. בצורה ישירה, אני שואל את הדברים. אני חושב שאתם, שבחרתם מחזיק תיק חינוך ויו"ר ועדת חינוך, שזה שני תפקידים מאוד מהותיים בנושא החינוך וחינוך לילדים, מן הראוי היה שנשמע, בטח ובטח לשנה הראשונה לקדנציה, בפעם הראשונה בקדנציה, והשאלה שלי אם אין פה איזושהי אמירה או משהו פה קורה מאחורי הקלעים.

גב' דברת וייזר: אבל זו ישיבה מקצועית. תמיד בישיבות מקצועיות מדווחים.

מר טל עזגד: לא, זו ישיבה חגיגית. זו לא ישיבה מקצועית. ואם זו ישיבה מקצועית, על אחת כמה וכמה.

גב' דברת וייזר: ראש אגף חינוך מדבר.

מר עידן למדן: כשתהיה ועדת החינוך הקובעת, אתה תשמע. אבל אני מוכן לברך אתכם. פשוט זה כבר היה בסדר רץ והתחיל הדיון. והתפרצו לראש העירייה, והכנתי לי את הדברים לומר. אבל אני מוכן להקריא את הברכה להכין להם, אם זה כל כך מרתק אותך.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני חושב שזה ראוי, כן.

מר עידן למדן: אם זה באמת מרתק.

מר גיא קלנר: חברי האופוזיציה יישארו לאחר מכן להקראת הברכה.

מר עידן למדן: היות שכל כך רצית, אז הנה, תקבל. אין בעיה. בברכה ובשמחה.

מר טל עזגד: רק בשביל לראות את גיא סובל, זה היה שווה. גיא אמר שהאופוזיציה תישאר לשמוע. אז אמרתי 'לא, רק בשביל לראות את גיא',
מר גיא קלנר: לא, עידן פשוט עבד איתי על הנאום מראש, אני מכיר.

מר עידן למדן: היות שאנחנו נמצאים פה באמת בישיבה חגיגית, לא לא התפתח הדיון, אז אני השתדלתי להימנע מלהתפרץ, כי כבר התחיל להיות הדיון. ואני בהחלט –

!!!: חגיגי מאוד!

מר עידן למדן: בסך הכל היא חגיגית. ואנחנו עובדים פה באמת קשה מאוד מסביב לשעון גם להכיר את המערכת במהלך החצי השנה האחרונה, וכן, גם לגבי עניין איפה ממקמים את בית הספר, עדיין מתקיימים דיונים. גם בפנים ולכשיהיו הדיונים ויהיו התוצאות, הם יבואו. אבל כרגע הדיונים יהיו בפנים, ובוחנים, כפי שאמר גיא, את כל האופציות. גם בתחום

הזה.

אני גיליתי צוות מאוד מעניין ומרתק, של אגף החינוך, אגף הבינוי, כולל החברים פה מסביב לשולחן. ובאמת לקחנו לעצמנו כמה וכמה דברים לעשות. אז הכנתי לי כמה דברים לומר. באמת פתיחת שנת לימודים היא תמיד דבר מרגש. גם כאבא לילדים פה במערכת, שגדלים והולכים. והשנה בפעם הראשונה יצא לי גם להיות נוכח בטקס של הבן שלי יונתן בבית הספר גולן, ודברת הכניסה בת. הפעם יצא לי להיות גם כסגן וממלא מקום מחזיק תיק החינוך, ובהחלט נהניתי לראות את הפתיחה הזאת של השנה. זו היתה שנה באמת של השקעה אדירה בתשתיות, ואפרופו גיא, מה שאמרת על ההכוונות לעתיד, אין ספק שאנחנו באמת ניסינו השנה לעשות מהלך, אפרופו מדיניות הדלת הפתוחה שפתחתי, ובאמת התחלנו עם ועדי ההורים, ואחרי ועדי ההורים עם המנהלות, ואחר כך עם הנהגת ההורים היישובית, ואחר כך זה הגיע למנכ"לית ולאסף בז'רנו, שעובד אצלי ולכל הצוות של לשכת המנכ"ל.

ולאט לאט התחלנו באמת להתקדם עם הדברים. ואין ספק שלעתיד אנחנו נמשיך עם הדברים האלה. כנ"ל לגבי תוכנית האב שהכנסנו אותה למהלך, ובחרנו כבר את החברה. ואנחנו אוטוטו נתחיל, בישיבת ועדת החינוך הקרובה אנחנו באמת נתחיל לקבוע לה יעדים, זמנים, ולראות את המצב שלה.

אני בהחלט גאה בדרך הזאת שבה באמת פתחנו והעיר התכוננה לפתיחת השנה. היה מרתק לראות את כל הצוותים עובדים ואת כל האנשים עובדים, באמת 24/7 והמון המון זמן. כפי שצינתי, הייתי מאוד גאה בעניין של מעונות אפס עד שלוש, ואנחנו באמת לוקחים את החינוך הפורמאלי והבלתי פורמאלי כאיזשהו דגש לשנה הקרובה לעשות אותו. ואנחנו רוצים באמת להרחיב את האחריות ושיתוף הפעולה בין אגף החינוך לאגודת הספורט למגוונים, כולל באמת אופציות של מועדוניות ובית נוער, טל, ובתי צעירים.

אנחנו בהחלט נעשה גם את זה.

כתבתי לעצמי משהו שבאמת רציתי לתת חומר למחשבה לכולם, מסביב לשולחן הזה. שיר מאת רוברט פולגום, שנקרא "כל מה שאני צריך לדעת":
"כל מה שאני באמת צריך לדעת לגבי איך לחיות ומה לעשות וכיצד להתנהג, למדתי בגן הילדים.

החוכמה אינה נמצאת על פסגתה של גבעת האוניברסיטה, אלא דווקא בארגז החול בגן. אלה הדברים שלמדתי.

שתפו את החברים בכל, שחקו בצורה הוגנת, אל תכו אנשים, החזירו את הדברים למקומם, סדרו את הבלגן שלכם, אל תיקחו דברים שאינם שלכם, אמרו סליחה אם פגעתם במישהו. רחצו ידיים לפני האוכל, הורידו את המים בשירותים, עוגיות פריכות וחלב קר יעשו לכם טוב, הקפידו לחיות חיים מאוזנים, ללמוד קצת, לחשוב קצת, לצייר, לשיר, לרקוד, לשחק ולעבוד כל יום קצת. שכבו לנוח כל יום בצהריים. בצאתכם לעולם, היזהרו ממכוניות, החזיקו ידיים והישארו יחד".

השיר עוד ממשיך, אך בגדול, אם נחשוב היטב, כל מה שאנחנו צריכים כבוגרים לדעת נמצא איפשהו ברשימה הזאת. כל כללי הברזל שלנו, אהבה, היגינה בסיסית, אקולוגיה, פוליטיקה, שוויון וחיים משותפים. אז אני רוצה באמת להודות לכל העוסקים במלאכה, שפעלו לילות כימים. מודה על פתיחת השנה וכן, אנחנו גם עוד נדון גם על איפה שמים את בית הספר, אבל זה נעשה בישיבות הפנימיות שלנו, ושיהיה לכולם שנה פוריה, נעימה ומתגמלת. תודה.

מר אהרון אלמוג אסולין: אתה צריך להגיד תודה לטל, ...

מר אבי גרובר: אני רוצה להגיד תודה לעידן, על הרבה מאוד שעות שאתה באמת משקיע בתוך המערכת, עם הרבה מאוד אכפתיות. הנושא של

החינוך זה נושא שמאוד חשוב לך. אני חושב שרואים את זה בכל הדברים שאנחנו עושים. בלעדיך הרבה מהדברים שקורים ויקרו, לא היו קורים, לא ככה. ויש לנו עוד המון משימות לעשות ביחד בהמשך הקדנציה הזאת, ואני בטוח שאנחנו ביחד נדע להוביל את מערכת החינוך של רמת השרון לאן שאנחנו רוצים לראות אותה.

עוד פעם, אני אומר גם לך ואני אומר גם לגיא, ואני אומר גם לך, אהרון. אנחנו עובדים על התכנונים ועל הדברים. אין פה איזשהם סודות ושום דבר לא קורה באיזה מחשכים. אנחנו נסיים את התכנון, אתם תראו את הדברים. אחת הסיבות שאני באמת נושך את השפתיים חזק זה אני מאמין שכשאתם תראו מה רוצים לעשות, איפה שרוצים לעשות, אני בטוח שהרבה מכם תגידו שמודה ועוזב ירוחם, ואתם תגידו שאתם מצטרפים לתוכניות.

אני אומר את זה גם בצורה הכי ברורה פה. אם קודם כל הילדים שלנו לא יקבלו את המענים הכי טובים, ויש פיתרון אחר, אין לי שום מניות בשום חברה, ושום דבר אישי לא יוצא לי, לא פה ולא שם. אני לא מנהל איתך דיון עכשיו, אני מדבר עם חברי המועצה. אנחנו נעשה את מה שהכי טוב לילדים, בצורה החוקית, השקופה, הכי נכונה שיש. וזה הדבר היחידי שמעניין אותי. רק הילדים. מה נכון להם, מה טוב להם, כהורה, כראש עיר. זה מה שמנחה אותי. עוד מישהו רוצה להגיד משהו? אייל, בבקשה.

מר אייל באום: ערב טוב. תודה על ההזמנה שאני יושב פה. אני רוצה בפתח לחזור על מה שאמרו קודמי, שבאמת אין ספק שאנחנו רואים הרבה מאוד עשייה והרבה מאוד השקעה ורצון. אין חולק על כך, ועל כך תודה רבה בשם ההורים.

אני רק רוצה לומר, בלי להיכנס, לא לאופוזיציה ולא לקואליציה, ולא לפוליטיקה, אני מבקש לומר שאנחנו כבר בסיטואציה שהילדים משלמים את המחיר. כי מדצמבר שנה שעברה, כשישבנו בישיבה אצל שירה אבין, היתה

ראשת העיר, הוצאנו מכתב לשירה בשם ההורים, על המצב העגום שאנחנו רואים את ההתפתחות של העיר מבחינת בתי הספר, דרך המצב שאנחנו נמצאים בו היום, עוד מעט שנה לאחר מכן, לא התקדמנו כמעט בהלכה למעשה. כי אנחנו עדיין נמצאים במצב שאני אורח בישיבת מועצת העיר, ואתם אומרים בצורה ברורה. חושבים, בודקים, יש חלופות, אבל לא התקדמנו.

ואני מאוד מבקש שנקבל את ההחלטה. אני בטוח שראש העיר, אבי, יקבל את ההחלטה הכי טובה לטובת הילדים. כל החלטה שאתה תקבל, אנחנו נעמוד מאחוריה, אבל אנא ממך, לפני שאתה מקבל את ההחלטה, בכל זאת יש פה הנהגת הורים חיה, יש פה יו"רים שחיים יום את השטח, מכירים את החלופות. אנא הקשב לנו ולא, איך אומרים, להתביית על הפיתרון שאולי הוא זמין, אבל לטעמנו יש פיתרונות גם אחרים. ותודה רבה ושוב, על ההזמנה.

מר אבי גרובר: אני רוצה פה להתייחס במשפט אחד. יש שני טווחי זמן, וזה הקצר והארוך. באמת צריך למצוא פיתרון לבית ספר, אני אומר לך את זה בצורה הכי ברורה. אמרתי לכם גם בשיחות בינינו. אנחנו נמצא פיתרון, אם נצטרך, לבית ספר צומח, משהו זמני, שייתן פיתרון שב-1.9.2017 לא נמשיך לראות את התופעה הזאת של ארבע, אפילו לא חמש כיתות בשכבה. לכן אנחנו נדאג שב-9.2017.1 יהיה מקום שאליו לפחות שלוש כיתות א', שייפתחו ברובע הדר, אנחנו נמצא מקום זמני באמת להתחיל כבר בשנת הלימודים הבאה, תשע"ח, יהיו פחות, שכבת כיתות א' תהיה פחות גדולה מהשכבות שנמצאות היום.

אנחנו עושים את זה. זה באיזשהו מקום מהלך משלים. זה תלוי גם איפה בית הספר יקום, צריכים לראות את היכולת שלנו להשלים את הבנייה כמה שיותר מהר. ואנחנו במקביל מן הסתם בהינתן הדבר הזה, אבל אני אומר עוד פעם, הוראה מאוד ברורה שלי, הנחייה מאוד ברורה ואנחנו נדאג לזה שב-1.9.2017

יהיה מקום, גם אם הוא צריך להיות זמני, אנחנו נמצא את המקום הזה שילדי כיתות א' יוכלו להגיע ולהתחיל להוריד את העומסים שכבר קיימים בנושא של כיתה א'. זה חשוב לי להגיד את זה פה בצורה הכי ברורה.

אני אמנם לא חזרתי אליך כי אני לא יודע להסביר לך על הגוש חלקה שבו יקרה בדיוק הדבר הזה. אני אומר לך שבדבר הזה לא יהיו פשרות. אנחנו נמצא את המקום לעשות את זה.

אז אני מבין שכל מה שהיה לו להעיר ולהגיד, אני באמת עוד פעם, אני רוצה לסכם. עבדנו קשה הקיץ. ויצאנו לשנת הלימודים בהתרגשות גדולה. אני רוצה להודות לכולם על כל העבודה שלהם, על כל העשייה. רגע, יש פה כמה נושאים. סליחה, אני בהתרגשות.

5. אישור הרשאות וזכויות חתימה למנהלות גני ילדים.

מר אבי גרובר: אנחנו צריכים לאשר הרשאות וזכויות חתימה למנהלות גני הילדים. אנחנו אמורים לאשר בגן ברוש, שם מורשת החתימה נורית עמר, בגן מוריה – צופיה בללי, ובטרופיגן – גבי ויצמן. מי בעד? פה אחד.

החלטה מס' 191: הוחלט לאשר הרשאות וזכויות חתימה למנהלות גני הילדים, בהתאם לפירוט הנ"ל.

6. אישור העסקת גבי סמדר ברדה לתפקיד מנהלת לשכת סגן ראש העירייה, כמחליפה של חנה שושני בזמן חופשת לידה.

מר אבי גרובר: נושא נוסף, עוד עניין פרוצדוראלי קטן, שבאיזשהו

מקום נמצא שאנחנו צריכים להביא את זה פה, אבל בנסיבות משמחות. מזכירתך, יעקב, ילדה. שיהיה במזל ולבריאות והמון נחת, אבל אני מבקש לאשר את העסקת גב' סמדר ברדה לתפקיד מנהלת לשכת סגן ראש העירייה כמחליפה של גב' חנה שושני בזמן חופשת הלידה. מי בעד?

מר אהרון אלמוג אסולין: אני בעד בלי ספק. מישהו העיר את תשומת ליבי של צינון מפיטורין,

מר אבי גרובר: יש לנו את אישור משרד הפנים. לא, יש אישור, בדיוק. מאיזה דרגה היא מהתחלה, זה לא חוזה אישי או משהו כזה. היא מתחילה בדרגה, הכל מסודר. יש אישור ממשרד הפנים.

מר טל עזגד: היא חוזרת למערכת, סמדר?

מר אבי גרובר: היא חוזרת רק לזה? היא חוזרת באופן זמני. אנחנו כרגע מאשרים את חזרתה באופן זמני.

מר טל עזגד: מן הראוי היה, אחרי כל כך הרבה שנים של תרומה של סמדר לעירייה, ולרמת השרון, לבחון את אפשרות ההעסקה שלה גם באופן קבוע.

מר רפי בראל: זה יהיה בשלב הבא.

גב' רותי גרונסקי: בדיוק.

מר טל עזגד: בסדר, הערתי.

גב' רותי גרונסקי: בסדר, סבבה.

מר אבי גרובר: מי בעד? פה אחד. תודה רבה. אז באמת תודה רבה לכולכם שבאתם. תודה לכל העושים במלאכה.

החלטה מס' 192: הוחלט לאשר העסקת גב' סמדר ברדה לתפקיד מנהלת

לשכת סגן ראש העירייה, כמחליפה של חנה שושני בזמן חופשת לידה.

שירלי פאר
מנכ"לית העירייה
מנכ"ל העירייה

אבי גרובר
ראש העירייה
ראש העירייה

קובץ החלטות

1. אישור פרוטוקול ישיבת מליאת מן המניין מספר 28 מיום 7.8.16.

החלטה מס' 190: הוחלט פה אחד על אישור פרוטוקול ישיבת מליאת מן המניין מספר 28 מיום 7.8.16.

5. אישור הרשאות וזכויות חתימה למנהלות גני ילדים.

החלטה מס' 191: הוחלט לאשר הרשאות וזכויות חתימה למנהלות גני הילדים, בהתאם לפירוט הנ"ל.

6. אישור העסקת גב' סמדר ברדה לתפקיד מנהלת לשכת סגן ראש העירייה, כמחליפה של חנה שושני בזמן חופשת לידה.

החלטה מס' 192: הוחלט לאשר העסקת גב' סמדר ברדה לתפקיד מנהלת לשכת סגן ראש העירייה, כמחליפה של חנה שושני בזמן חופשת לידה.